

25 ÉVES AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES LAPJA

Oroszlói HARANGSZÓ

Köszöntjük a 275 éves Orosházát!

XXVI. évfolyam 3. szám · 2019. reformáció

Mindennapi reformáció

Nagyon sok olvasata van az 1517. október 31-én elindult mozgalomnak, Luther gondolatainak, a reformáció egyházra és történelemre gyakorolt hatásának. Az örökséget azonban akkor éljük meg igazán jól, ha tudjuk és merjük annak üzenetét minél frissebben és minél nagyobb színgazdagsággal újragondolni, újraértelmezni, a magunk számára napi aktualitássá tenni.

Az évfordulóknak mindig kísértése, hogy az ünnepelt vagy a jubileum eszmei középpontja, mint a múlt történelmi emléke, a visszaemlékezés tárgya jelenik meg. A megemlékezés frissessége így pusztán abban rejlik, hogy az egymás utáni generációk megtanulják, megismerik az ünnepet, s a tradíció, a díszlet beidegződéssé válik, de a jelenhez való viszonyulása, előrevivő lendülete is történelmi emlék marad, a mára gyakorolt hatás nélkül. Így lesz minden piros betűs ünnep sűrű megszokássá, a jubileumok ünneplése kötelező társadalmi vagy egyházi feladattá. Ez az ünnep megüresedésének, az élettől való elszakadásának egyenes útja.

Nagy veszteség minden ünnep számára, ha erre az útra jut. Különösen igaz ez arra a jeles napra, amely meghatározó evangélikus egyházunk léte szempontjából. A reformáció napja nem egy egyezmény aláírásának, egy személy megszületésének, egy közösségi megmozdulás zászlóbontásának deklarált napja. Gyülekezeteink szempontjából az igazi középpont világosságra jutásának kezdetét látjuk benne, és ezért tartalmának megőrzése, napról napra történő meglevenítése komoly felelősséget ró ránk. Nem csupán egyháztörténelmi pillanatról, példaadó személyes elkötelezettség

tanulmányáról van szó: az evangélium, Isten szeretének jó híre az az igazi mélység, ami felett a reformáció pillanatát és fél évezredét, mint emberek hitét, közösségek életét, végső soron Isten gyermekeinek földi történelmét látjuk. Éppen ezért nem silányíthatjuk üres tradícióvá annak az ihletett pillanatként a megünneplését, aminek következményeképpen Isten Szentlelke a valódi fényt – vagy ahogyan ő mondta: a világ világosságát – ragyogtatja ránk, immár évszázadok óta.

Hol követeli az evangéliumi értékrend következetes végig vitelét személyes visszatekintésünk és a körülöttünk megvalósuló történések értékelése? Nyilvánvaló, hogy a válasz és annak kifejtése a jelenleginél sokkal nagyobb terjedelmű írásművek kereteit is szétfeszítené. Ma az ünnepre készülő, az azt átélő ember szubjektivitásával három egyre növekvő, koncentrikus körben érzem hozzáam nagyon közel állónak az értékelés, a jövőtervezés, végtére is a reformáció szükségességét.

Az evangéliumi következetesség bátorságára van szükségünk gyülekezeti, egyházi életünk tervezésében, erőfeszítéseiben és megélésében. Tényeken alapuló valóságként kell megélnünk, hogy a Krisztus-követést – mint egyéni vagy közösségi létformát – kevesen, talán egyre kevesebben választják. A statisztika, az elfogadottsági mutatók gyengülése elbizonytalaníthat bennünket, és felveti azt a kérdést, hogy szükség van-e ránk egyáltalán a világban. A ránk bízott evangélium üzenete azonban mindennap felemel ebből a kétségéből. Az igazságot nem a tömeg, a mennyiség, a csomagolás határozza meg, hanem önmagát határozta meg akkor, amikor Jézus ezt mondta:

én vagyok az út, az igazság és az élet. Minden ellenkező látszat ellenére nemcsak a templom falain belül levők számára van szükség gyülekezetre, hanem kell, hogy állandóan jelen legyen az a biztos pont, amit majd akkor is meg lehet találni, amikor egyéneknek vagy egész történelmi koroknak csúszik ki a talaj a lába alól.

Az evangéliumi következetesség bátorságára van szükségünk akkor, amikor egy végletesen szétszakadt, és nagyon sokszor ellenséges, székértáborokba tömörülő társadalomban kell az egység krisztusi értékét felmutatni és munkálni. A konfliktusok megszüntetésének igyekezete már nem egyszerűen csak elveinkből fakadó feladat. Sokkal több annál: gyógyítás. Egy, a bizalmatlanságba, a csalódásba, a gyűlöletbe befásult és közömbössé vált társadalom ráébresztése arra, hogy mennyire másutt húzódnak meg a törésvonalak, mint ahogyan azt próbálják hazudni, elhitetni az emberekkel.

Végül pedig az evangéliumi következetesség bátorságára van szükségünk akkor, amikor a ránk bízott teremtettség iránti felelősségünket éljük meg. Nem politikai orientáció vagy korszakos divatirányzatok kérdése, hogy miként tekintünk a világra: a gondviselés isteni globalitásának egyénekre lebontott, személyes felelősségét minden embernek viselnie kell. Csak így maradhat meg az a világ, amiben megkaptuk életünket.

A reformáció ünnepe nem csak egy nap felemelő élménye. A belőle fakadó mindennapi reformáció létkérdés. Nekünk mindannyiunknak, és persze az egész világnak.

ÖRDÖG ENDRE

Thék-emléktábla egyházközségünk falán

Avatóbeszéd

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Nevezetes esemény számunkra, hogy ma egy leleplezésre váró emléktábla elé gyűlhetünk össze ünnepelni. Ez a márványtábla városunk nagy szülötte, Thék Endre halálának 100. évfordulóján kerül a róla még életében, 1913-ban elnevezett utca legrégibbi épületének falára. A tábla elhelyezésével a tiszteleten kívül egyúttal régi adósságot is törleszti Orosháza.

Tapasztaljuk, az utókor szereti számon kérni történelmi elődein az elmulasztott alkalmakat. Megállapításunknak nincs ilyen célja. A hajdanvolt eseményeknek és tetteknek nyilván okai és indítékai voltak, a

Thék család történetéhez című kötet bővített kiadása *Thék Endre a méltóságos asztalos* címmel kerül bemutatásra. A kötet Békés Megye és Orosháza Város Önkormányzatának anyagi támogatásával valósulhatott meg. Reményünk szerint az ünnepségsorozat október 19-én, Thék Endre végső nyugalomra helyezésének évfordulóján a Rákoskeresztúri új köztemetőben lévő családi sírboltnál koszorúzással folytatódik. Végezetül pedig az ünnepségsorozatot az év folyamán – ma még el nem döntött időpontban – a Nagy Gyula Területi Múzeumban megnyíló emlékkiállítás koronázza meg.

Hölgyeim és Uraim! Akik a mai naptól

említésre méltó, hogy Thék Endre 1908-ban Orosháza 650 önálló iparosának ajánlásával nyerte el a díszpolgárságot.

Az első valóságos Thék több mint 200 éve jelent meg itt Orosházán Thék Endre nagyapja, nemes Thék András kovácsmester személyében, aki 1811. szeptember 24-én Orosházán állt oltár elé az evangélikus templomban Sitkei Erzsébettel. Thék Endre szülei (nemes Thék András orosházi evangélikus szabómester és Urszuj Mária Erdélyországból, Gyergyószentmiklósról származó katolikus hajadon – 1842. január 9-én szintén Orosházán kötöttek házasságot.

Thék Endre a család negyedik generációs iparos tagja, műasztalos, iparművész. Az általa alapított gyár sokáig legnagyobb volt az országban: ott fejlődött ki a hazai nagyüzemi bútorgyártás, és első nagyobb zongoragyárunk is ott működött. Thék a monarchia korának ismert híres egyénisége, a magyar bútorgyártás egyik legnagyobb alakja volt.

Bár származása szerint nemes ősökkel rendelkezik, de az akkori magyar társadalom mélyéről indult. (A Vas megyében élő elődök 1583-ban nyertek nemességet.)

Tudjuk, hogy Thék tehetségének volt műfaja, ezért válhatott az orosházi asztalos kisinasból világlátott mester, majd budapesti gyáriparos. Thék életpályájáról hosszan szólhatnánk, az is kevés lenne. Az Orosházáról elindult kisinas, aki 13 éves korától 4 éven át inaskodott Dobner Pál helybéli asztalosmesternél, Párizsig jut, hogy az ízlés fővárosában tökéletesítse szakmáját. Ki gondolta volna még ekkor, hogy évek múltán a francia Becsületrend lovagja kiténtetésre is méltóvá válik? Párizsból hazatérve harminc esztendő alatt Magyarország legjelentősebb bútorgyárosa lett.

Tudjuk róla, hogy életeleme volt a munka. Ő volt az, aki mindenáron küzdeni igyekezett a sorssal, s kitűnő képességei folytán sikerült is neki eredményeket kiharcolnia. Pedig Thék azzal, hogy elszakadt szülőhelyétől, csak mozgásterének lehetőségeit változtatta meg, de mindenhová magával vitte a szegénység gondjait. „Vannak áldással sújtott emberek” – szól a régi mondás – lehet, ő is közéjük tartozott.

Fotó: Fehér Béla

helytörténész tiszte pedig nem más, mint az, hogy ezek feltárására és közreadására törekedjék. Ahogy a népi bölcsesség tartja: a szakadékot csak egy ugrással lehet átugrani, kettővel nem. És ez a történelem által állított szakadékokra is érvényes.

A centenárium tiszteletére a szülőváros, Orosháza 2019-et Thék jubileumi évnek tekinti, és rendezvénysorozattal kíván tisztelni nagy szülöttének emléke előtt, mely a mai emléktáblaavatással veszi kezdetét. Június 19-én pedig a Justh Zsigmond Városi Könyvtárban folytatódik, ahol is a 2008-ban kiadott *Adatok Thék Endre és a nemes*

kezdvé majd erre járnak, a „Ki is volt az a Thék Endre?” kérdéssükre az emléktábláról nyerhetnek némi eligazítást. Megtudhatják, hogy Thék Endre 1842. november 3-án született Orosházán és 1919. június 8-án napra pontosan 100 éve, 77 éves korában halt meg Balatonfüreden, ahol kényeszerintézkedés miatt tartózkodott.

A felsorolásban az is olvasható, hogy Thék Endre asztalosmester, bútor- és zongoragyáros, a magyar nagyipar úttörője, az első hazai bútorgyár megalapítója, Orosháza díszpolgára, magyar királyi udvari tanácsos volt. Azt már mi tesszük hozzá, mert

Az idő gyors futására nem mindig a nevezetes események évfordulóit emlékeztetnek bennünket. A Thék Endre halála óta eltelt idő, s az új nemzedékek túláradó fénye az ő emlékének sem kedvezett. Különös, többértű a kép, amely Thék életútjánál, munkásságánál elidőzve elébünk tárul. Mondhatnánk: az élet rendje, hogy az alkotó ember meghal. Egy időre néha életművéről is megfeledkeznek a kor, de újra és újra feltámad az, ami az életben megismételhetetlen: az emberi példa.

Míg Thék Endre bútorművészetéről, iparfejlesztő munkásságáról sokrétű, hiteles szakírói feldolgozások jelentek meg, addig életpályájának állomásairól nemegyszer egymásnak ellentmondó vagy tévesen értelmezett adatok láttak napvilágot. Mint ahogy az is valóságos tény, hogy városunk mostohán bánt emlékével, holott a Thék Endre által saját költségén, Orosházán létesített iparos tanoncotthon első volt az országban. Akárcsak az általa 1899-ben megvalósított orosházi iparkiallítás, amely előtt helyi iparkiallítás Magyarországon még nem volt. 314 itt élő mester kelt versenyre egymással.

Évtizedeken keresztül kevés iparos volt, akit olyan elismerés és közbecsülés övezett, mint Thék Endrét. Valósággal azt lehet mondani, hogy az ő személye volt az a kapocs, amely az iparban a kiegyezés korát a következő század két első évtizedével és

nemzedékével összefűzte. Thék Endre jeles közéleti szerepet vivő személyiség is volt, pedig a kor, amelyben élt, a mögé csoportosuló társadalmi problémákkal volt terhes.

Fotó: Fehér Béla

Időutazásunk szomorú állomása, hogy az élete történelmünk egyik leggyászosabb évében, 1919 nyarán ért véget: a Tanácsköztársaság idején, amikor gyárától megfosztva Balatonfüreden érte utol a halál. Második, méltó temetésére már csak a kommün után, de még Budapest román megszállása idején

került sor, 1919. október 19-én, a Rákoskeresztúri új köztemetőben. Thék Endre munkássága gazdag okulnivalót hagyott hátra számunkra.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mondandómmal nem könnyű feladatot vállaltam magamra, mivel olyan személyiségnek kíséreltem meg kiegészíteni az „arc poétikáját”, aki korának karakterhordozója, jelképes alakja volt.

100 éve, hogy Thék Endre elhagyta ezt a földi világot. Az idő azóta is rendre meghozza a maga gyümölcsét. Örömmel szolgál, hogy munkássága e hosszú idő alatt sem merült feledésbe, és kulturális örökségeink között, a Békés Megyei Értéktárban is méltó helyet kapott.

Minket, orosházaiakat pedig az emléktábla előtt tisztelegve végre eltölthet az érzés: Thék Endre itt van velünk és itt is marad örökre. A magam részéről az emléktáblát ezennel a város lakóinak szeretetébe és oltalmába ajánlom. Köszönöm, hogy meghallgattak!

VERASZTÓ ANTAL
helytörténész

*E beszéd Thék Endre halálának
100. évfordulójának napján,
2019. június 8-án, hangzott el.*

*Az emléktábla az Orosházi Evangélikus
Egyházközség Thék Endre u. 2. szám alatti
épületének falán lett elhelyezve.*

A keresztelő lelkész neve: Székács József

VI. rész

Az orosházi születésű Székács József (1809–1876) 1837-től volt első pesti magyar evangélikus lelkész, illetve 1860-tól 1872-ig a Bányai Egyházkerület püspöke, 1865–1869-ig az orosházi választókerület országgyűlési képviselője.

Ezúttal a Budapest–Deák téri keresztelési anyakönyvek 1863-tól 1867-ig terjedő időszakának bejegyzéseiből készült válogatást tesszük közzé, szemléltetve azt, hogy ebben az időszakban Székács kiket keresztelt, illetve mint szülőkkel, keresztszülőkkel, kikkel állt személyes kapcsolatban. Az anyakönyvi feljegyzést szöveghíven, dőlt betűvel tesszük közzé. A szereplőkről szóló legfontosabb tudnivalókat egyéb forrásokból vettük.

– 1863/3. sz. – 1862. dec. 30.–1863. jan. 20. – *A keresztelt neve: Aladár Árpád Lajos – fiú, törvényes – Szülők: Polner Lajos földbirtokos Békéscsabán és hitvese, született Bock Zsuzsanna – Lakhely Pest, Belváros, Országút 15. sz. – A tanuk neve és jelleme: Bókay János orvostudor és hitvese, született Szabó Judit – A keresztelő lelkész: Székács József.*

Polner Aladár (1862–1937) ügyvéd, földbirtokos.

Bókay János (1822–1884) orvos, sebész, gyermekgyógyász, egyetemi tanár.

– 1863/27. sz. – febr. 19.–ápr. 30. – *A keresztelt neve: Béla János – fiú, törvényes – Szülők: Batizfalvy Samu orvostudor és orthopédiai intézet ig. és hitvese, szül. Mesko Mal-*

vina – Lakhely: Pest, Terézváros, Király u. 93. sz. – A tanuk neve és jelleme: Balassa János kir. tanácsos és egyetemi tanár és neje Schlafler Teréz – A keresztelő lelkész: Székács József.

Batizfalvy Béla János (1863–1884) orvostanhallgató korában halt meg.

Batizfalvy Samu (1826–1904) evangélikus teológiát végzett, majd orvos, az ortopedia egyik első magyarországi képviselője, az MTA levelező tagja (1868).

– 1863/34. sz. – ápril. 29.–máj. 16. – *A keresztelt neve: Mária Ludovika Terézia – lány, törvényes – Szülők: Torkos László helytartó tanácsfi fogalmazó és hitvese, szül: Balassa Emília – Lakhely: Pesten, Terézváros, Vánczi u. 59. szám. – A tanuk neve és jelleme:*

Batizfalvy Samu

☞ Balassa János, Térey Ignác, Balassa István, Torkos Ludovica, Balassa Teréz, Balassa Jozefa – A keresztelő lelkész: Székács József.

Balassa János (1814–1868) sebész, egyetemi tanár, az MTA tiszteleti tagja. Az orosházi evangélikus lelkész, Balassa Pál (1812–1858) testvéröccse.

Torkos László helytartó tanácsi fogalmazó felesége Balassa Emília, Balassa János testvére. Torkost a Balassa János-sírboltba temették.

– 1863/43. sz. – jún. 13.–jún. 23. – A keresztelt neve: Vilmos Tivadar Dezső – fiú, törvényes – Szülők: Zsigmondy Gusztáv álladalmi segédmérnök és neje, született Riecke Júlia – Lakhely: Pest, Lipótváros, Mázsa utca 2. sz. – A tanuk neve és jelleme: Zsigmondy Vilmos bányamérnök és neje, született Herglotz Ida, Zsigmondy Sarolta és Riecke Eugenia hajadonok – A keresztelő lelkész: Székács József.

Zsigmondy Gusztáv (1824–1895) állami főmérnök, felesége Riecke Júlia (1831–1874).

Zsigmondy Vimos (1821–1888) bányamérnök, a magyarországi artézi kutak fúrásának kialakítója és elterjesztője.

1863/60. sz. – aug. 6.–sept. 1. – A keresztelt neve: Elemér Győző – fiú, törvényes – Szülők: Külley Ede váltó törvényszéki bíró és hitvese, született Wagner Emma – Lakhely: Pesten, Lipótváros, Vásút u. 15. sz. – A tanuk neve és jelleme: Wagner Sándor képművész és Fromm-Wagner Mária asszony – A keresztelő lelkész: Székács J.

Wagner Sándor (1838–1919) festőművész, a müncheni akadémia tanára.

– 1864/14. sz. – febr. 2.–febr. 15. – A keresztelt neve: Ferencz János Ödön – fiú, törvényes – Szülők: Balassa István hites ügyvéd és hitvese, született Szeniczey Jozefa – Lakhely:

Pesten, Terézváros, Váczi út 59. sz. – A tanuk neve és jelleme: Deák Ferencz birtokos, Szeniczey Stefánie, Torkos László m. k. helyt. tanácsi fogalmazó, Szemere Mária kisasszony, Balassa Károly tisztartó és neje, született Bende Emília – A keresztelő lelkész: Székács József.

Balassa Ferenc (1864–1898) Littke Kamilla férje volt.

Balassa István (1816–1877) ügyvéd, Balassa Pál (1812–1858) orosházi lelkész testvéröccse.

Szeniczey Jozefa (1840–1918).

Deák Ferenc (1803–1876) földbirto, államférfi, miniszter, az MTA tagja, majd igazgatója, a „haza bölcse”.

Balassa Károly (1818–1864), Balassa Pál (1812–1858) orosházi lelkész testvéröccse, felesége Bende Emília (1832–1903).

Balassa János

– 1864/32. sz. – mart. 31.–máj. 1. – A keresztelt neve: Géza Béni Pál – fiú, törvényes – Szülők: Keleti Károly földhitelintézeti hivatalnok és neje, szül. Greguss Lívia – Lakhely: Pesten, Belváros, Aldunator 19. szám – A tanuk neve és jelleme: Keleti Gusztáv képművész és Greguss Ágostné, született Kemény Mária – A keresztelő lelkész: Székács József.

Keleti (Klette) Károly (1833–1892) elméleti közgazdász, statisztikus, a Központi Statisztikai Hivatal alapítója.

Keleti Gusztáv (1834–1902) festő és műkritikus, a Rajztanárképző első igazgatója.

Greguss Ágost (1825–1882) bölcséleti doktor, egyetemi tanár, az MTA tagja, 1847-ben vette feleségül Kemény Máriát.

– 1865/18. sz. – febr. 13.–febr. 28. – A keresztelt neve: Tihamér Zoltán – fiú, törvényes – Szülők: Batizfalvi István gymn. igazgató tanár és hitvese, született Tóth Jozefa –

Lakhely: Pesten, Belváros, Evang. Gymnasiumi épület – A tanuk neve és jelleme: Szentpétery Sámuel helv. hitv. ev. lelkész Pelsőcön, Bókai János orvostudor, özvegy Ferenczy – Tóth Erzsébet – A keresztelő lelkész: Székács József.

Batizfalvy István (1824–1899) tanár, több tankönyvet, egyháztörténeti munkát és bibliaismerttetést írt.

Szentpétery Sámuel (1815–1906) református esperes-lelkész.

– 1865/40. sz. – máj. 18.–máj. 29. – A keresztelt neve: László József Károly Antal Ignác – fiú, törvényes – Szülők: Földvály Mórítz János cs. kir. nyugalm. őrnagy és hitvese, szül. B. Laffert Izabella Julianna Johanna – Lakhely: Haraszti, B. Laffert ház – A tanuk neve és jelleme: Gróf Wenkheim József földbirtokos, Priberi és Wachini Jankovics Sarolta hajadon, ez képviselve Villatburgi Villata szül. B. Laffert Teréz csillagkeresztes hölgy által – A keresztelő lelkész: Székács József.

Földvály Mór (1826–1891) a dunaharaszti birtokon élt feleségével, Bárány Laffert Izabellával (1825–1902), Laffert Ignác Antal és Jankovich Éva Teréz lányával.

– 1865/77. sz. – aug. 28.–sept. 22. – A keresztelt neve: Lajos – fiú, törvényes – Szülők: Benkó Károly építész és hitvese, született Sznesznitzky Mária – Lakhely: Pest, Terézváros, Ó utca 40. – A tanuk neve és jelleme: Zelenka Pál irsai evangy. lelkész és jegyese Balogh Lenke, Kovács Ágoston hites ügyvéd Becskereken – A keresztelő lelkész: Székács József.

Benkó Károly (1837–1893) építész. Ő tervezte – többek között – az eperjesi evangélikus kollégiumot és a dobsinai evangélikus templomot.

Zelenka Pál (1839–1910) Székács segédlelkésze, 1890-től haláláig a Tiszai Evangélikus Egyházkerület püspöke. ☞

Zelenka Pál

☞ – 1865/82. sz. – sept. 23.–oct. 2. – *A keresztelt neve: Károly József István – fiú, törvényes – Szülők: Balassa István hites ügyvéd és hitvese, született Szeniczey Jozefa – Lakhely: Pest, Terézváros, Váci út 59. szám – A tanuk neve és jelleme: Térey Ignácz ügyvéd és neje, szül. Torkos Ida, Szeniczey Gusztáv kir. váltó feltörvényszéki bíró és neje, szül. Schernhoffer Ida asszony – A keresztelő lelkész: Székács József.*

Szeniczey Gusztáv (1816–1875) váltó feltörvényszéki bíró. Igen sok jogi szakönyv írója.

– 1866/9. sz. – jan. 23.–jan. 31. – *A keresztelt neve: Horácz Ágoston László – fiú, törvényes – Szülők: Aszódi B. Podmanitzky László földbirtokos és hitvese, született Sréter Malvina – Lakhely: Pest, Lipótváros, Kétsas utca 5. szám – A tanuk neve és jelleme: Kubinyi Ágoston Múzeumi igazgató és Radvánszky sz. B. Podmanitzky Mária, Radvánszky Antal főispán, B. Podmanitzky János, özv. Petróczy-Gosztonyi Polexina, gróf Oldofredi Jeromos ezredes és hitvese, szül. Hager Júlia – A keresztelő lelkész: Székács József.*

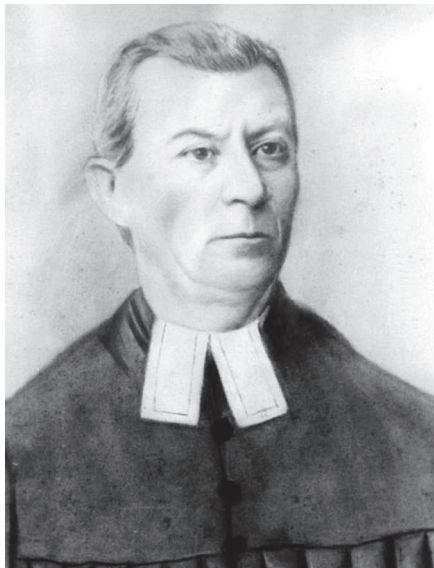
Kubinyi Ágoston (1799–1873), 1843–1869 között a Magyar Nemzeti Múzeum igazgatója.

Radvánszky Antal, br. (1807–1882) 1848-ban és 1860-ban főispán. 1873-tól bányakerületi, 1879-től egyetemes felügyelő volt.

Podmaniczky (Podmanitzky) János, br. (1786–1883) földbirtokos, rendszeres résztvevője volt az egyházkerületi és az egyetemes közgyűléseknek.

Oldofredi Jeromos Ignác (1809–1873) és felesége, Hager Júlia (1813–1879).

– 1866/38. sz. – apr. 25.–máj. 2. – *A ke-*

Baross Károly

restzelt neve: László Mihály János Gottfried – fiú, törvényes – Szülők: Torkos László helytartótanácsi fogalmazó és hitvese, született Balassa Emília – Lakhely: Pest, Terézváros, Váci u. 59. szám. – A tanuk neve és jelleme: Balassa János egyetemi tanár, királyi tanácsos és neje, született Schlafler Teréz, Térey Ignácz ügyvéd és neje, szül. Torkos Ida – A keresztelő lelkész: Székács József.

– 1866/85. sz. – oct. 5.–oct. 22. – *A keresztelt neve: István József Károly – fiú, törvényes – Szülők: Kalmár István háztulajdonos és hitvese, született Kállay Katalin – Lakhely: Pesten, Józsefváros, Vas utca 18. szám. – A tanuk neve és jelleme: Baross Károly bánfalvi ev. lelkész, Rumy József bánfalvi jegyző és hitvese, született Kutya Emma – A keresztelő lelkész: Székács József.*

Győry Elek

Baross Károly (1822–1896) bánfalvi (1901-től Gádoros) evangélikus lelkész, felesége Kalmár Mária.

– 1867/53. sz. – jún. 22.–júl. 6. – *A keresztelt neve: Emília Terézia Ludovika Ida – leány, törvényes – Szülők: Torkos László miniszteri titkár és hitvese, született Balassa Emília – Lakhely: Budán, Rózsahegy. – A tanuk neve és jelleme: Balassa István hites ügyvéd és hitvese, született Szeniczey Jozefa – A keresztelő lelkész: Székács József.*

– 1867/56. sz. – júl. 3.–júl. 14. – *A keresztelt neve: István – fiú, törvényes – Szülők: Győry Elek hites ügyvéd és hitvese, született Nádosy Irma – Lakhely: Pest, Belváros, Aranykéz u. 5. szám. – A tanuk neve és jelleme: Vetsey Sándor kereskedő és neje, szül. Csetke Gizela – A keresztelő lelkész: Székács József.*

Győry Elek (1841–1902) ügyvéd, or-

Torkos László

szággyűlési képviselő, 1881–1884-ig képviselte az orosházi választókerületet.

– 1867/84. sz. – sept. 29.–oct. 20. – *A keresztelt neve: Béla Mihály Ferencz – fiú, törvényes – Szülők: Torkos László gymnasiumi tanár és hitvese, született Wilfinger Emília – Lakhely: Pesten, Lipótváros, Nádor u. 19. sz. – A tanuk neve és jelleme: Artner Kálmán és neje, született Salacz Anna, úgy is mint e gyermek nagyatyjának, Torkos Ferencznek képviselői – A keresztelő lelkész: Székács József.*

Torkos László (1839–1939) író, műfordító, állami felső leányiskolai igazgató, Torkos Ferenc ügyvéd és Józsa Ludovika fia.

Wilfinger Emília (1846–1922).

– 1867/88. sz. – 1832. oct. 8-án született a Pest megyei Zsámbékon és 1867. nov. 11-én kereszteltetett Pesten Ignácz Józsefeddigi izraelita orvostudor – Szülei: Vajda Ábrahám és Oesterreicher Zsófia – Lakhely: Budán, Császárfürdő – A tanuk neve és jelleme: Török József superintendensi káplán és Csulkay Endre egyházi – A keresztelő lelkész: Székács József.

Török József (1843?–1925) később ceglédi evangélikus lelkész.

A Pesti Magyar Evangélikus Egyházközségnél 1863-ban kereszteltek 87, 1864-ben 81, 1865-ben 104, 1866-ban 101, 1867-ben szintén 101 főt. Fenti időszakban Székács mellett keresztelt még Zelenka Pál, Lang Mihály, Bierbrunner Gusztáv, Fürst János, Urbánszky János, Árvai Teóreök Gyula, Török József, Turcsányi Andor. Érdekesség, hogy 1865. július 3-án Győry Vilmos orosházi lelkész keresztelte meg Duitasek József és Havalecz Katalin nap számosok kislányát, Juliannát.

Levéltárunk kincseiből XXVII.

Válogatás az 1818-ban elkezdett protokollum 1832. évi bejegyzéseiből

Nagyon lassan ocsúdott fel a község az előző esztendei tragédiából, amikor az 1831. július és augusztus hónapban dühöngő kolerajárvány a körülbelül tízezer lelkes orosházi lakosság egyhatedét elpusztította. Valószínűleg ez is hozzájárult ahhoz, hogy 1832-ben a megszokott négy helyett mindössze két ekléziagyűlést tartottak: március 15-én, illetve április 8-án. Az első ülésen 12, a másodikon mindössze három napirendi pontot tárgyaltak.

A korabeli viszonyokra jellemzően a fő kérdés az volt, hogy „*az ecclesia számadásai-ba kellene-e a kiadásokat és a bevételeket, nyugtatványok által támogatni?*” Megállapodtak abban, hogy erre nincs szükség, mivel ez a mindenkor „*controlírozó [ellenőrző] Tiszteletes Úr megegyezésével történik*”.

Az eklézia kurátorának, Csizmadia Andrásnak számadásait megvizsgálták, és azokban semmi hiányosságot nem találtak, a kurátor „*a felelet terbétől fel mentetik*”, hivatalában megerősítették.

Döntöttek a kolerában elhunyt Folkusházy Sámuel jegyző és Rosta Ferenc tartozásairól. Javasolták, hogy az özvegyek ismerjék el és írják alá a követelések jogosságát.

Mikolay István igazgatólelkész bejelentette, hogy hat éve végzi az eklézia kormányzását és a számadások vitelét. A presbitérium meggyőződött „*Tiszteletes Mikolay Úr szorgalmatos, fánadhatatlan, célirányos munkálkodásáról*”, így az eklézia tagjai és Tiszteletes Szigethy Úr is kéri, hogy ezeket a feladatokat továbbra is vállalja fel.

Határoztak az egyházfiakról is. Szeverényi László továbbra is megmarad szolgálatban, Csizmadia Ferenc helyett pedig Csizmadia Istvánt választották.

Mikolay István kéri, „*hogy az író szobájába vezető bejárás hosszabbítsa meg*”, amit teljesítettek. Döntöttek az új orgona

Mikolay István

befestéséről és aranyozásáról: „*Tiszteletes Mikolay Úr meg kéretetvén, hogy ez eránt értekezésbe tegye magát a nagy váradi pictoral.*” Határoztak az „*ótska orgona*” eladásáról, amit a tápiószelvi evangélikus egyház vett meg 200 forintért.

Kovács Timótheus és Hermann Pál rek-

torurak kérték az egyházközség vezetését: rendezze a temetések időpontját olyanformán, hogy a temetések ideje alatt minél kevesebb gyermek hiányozzon az iskolából – ugyanis több jó hangú gyereket küldtek ki a temetésekre énekelni –, hogy „*az Gyermekek a Tanítástól meg ne fosztassanak*”. Felmerült még, hogy az iskolákat jobb karba helyezték. Erre az a döntés született, hogy „*az Oskoláknak jobb kézbe leendő helyzetetése boldogabb időkre halasztatnak.*”

Nagy gondot okozott az is, hogy az egyházközségnek járó búzatartozásokat hogyan szedjék be. Megállapodtak, hogy ebben a kérdésben a helybeli bírakat keresik meg, tőlük kérnek segítséget – ismételten bizonyítva azt, hogy ekkor még a jórészt evangélikus község és az egyház egy volt.

Az április 8-ai gyűlésen jelentést tettek arról, hogy az elmúlt vasárnap, istentisztelet előtt egy férfi megbotránkoztató módon viselkedett. Az érdekes helység bírái a bűnöst három óráig tartó áristommal [büntetés] sújtották és megintették, „*hogy a jövődre nézve magát efféle botránkoztató Jeltől ójja*”.

Megállapodtak abban is, hogy az orgonakerítésen belül csak a rektorúr és a gyermekek tartózkodhatnak, mások nem.

Sós Mihály orgonanyomó a harangozást nem folytatja. Az orgonanyomásért ezután esztendőnként kap készpénzben 20 forintot, 6 köből búzát, 100 repcepegácsát és fél véka kását.

KOSZORÚS OSZKÁR

Itthon maradni Orosházán

Amióta megöregedtem, egyre több segítségre szorulok. Ezért lenne jó megvalósítani azt az elgondolást, amit az alábbiakban leírok. Az Orosházán élő nyugdíjasok nevében szeretnék szólni. Nagy hiányát érezzük, hogy nincsen városunkban egyházunknak időstothona. A Táncsics utcai parókia mellett évtizedek óta üresen áll a Pálka-ház, az udvarában a volt gyermek szakrendelő is. A telek szomszédságban van a Thék Endre utcai tornaterem épülete, amely egyházi tulajdonú. Nagyon jó lenne ott egy otthont megvalósítani. Szerintem az önkormányzat segítségével, pályázattal jó lenne indítani, mert az önkormányzat is gyermek- és idősbát, és ez a városnak is több szempontból érdeke lenne. Bizonyára akadna érdeklődő a helyekért már előre is. A többi egyházzal összefogva is elképzelhető ez. Nem egyszerű, az biztos. Nagyon nagy feladat, de ezzel nem szóródnának szét Orosházáról az idős emberek, a fiatal hozzátartozók pedig ezáltal kötődhetnének egyházunkhoz. Munkahelyek létesülnének és a szeretetszolgálatunk, a nővéri szolgálatunk és a nyugdíjasklubunk is kaphatna benne helyet. Kérjük Isten áldását, hogy mindez valóra válhasson!

LÁNCZI ISTVÁNNÉ

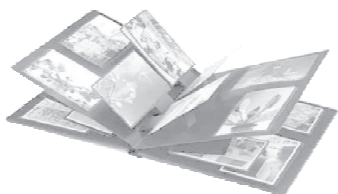

Fotóalbum

E címmel egy sorozatot indítottunk. Várjuk mindazok jelentkezését, akik egy-egy régóta őrzött fotójukat szívesen közzétennék lapunkban. Olyan, a 19. és 20. században készült fényképekre gondolunk, melyek evangélikus egyházközségünkhöz vagy a leányegyházakhoz kapcsolódnak. Lehetnek régi orosházi evangélikus iskolai fotók, konfirmációról, esküvőről, temetésről készített felvételek. Ábrázolhatják templomunkat, egykori iskoláinkat, egyházi épületeinket. Örülnénk annak is, ha eddig ismeretlen képeket kapnánk régi egyházi alkalmainkról, lelkészeinkről, tanítóinkról és más tisztségviselőinkről. Fontos annak pontosítása, hogy kit vagy mit ábrázol a beadott felvétel, hol és mikor készült. Feltüntetjük a fotó tulajdonosának nevét is, és (ha tudjuk) a fotográfusét.

Kérjük Olvasóinkat, hogy válogatás után juttassanak el egy jól másolható, érdekes fényképet a lelkészi hivatalba (Orosháza, ThékEndre u. 2.).

Most pedig gyönyörködjünk a régi felvételekben!

Az épülő rákóczi evangélikus templom
(kb. 1943)

A rákóczi presbitérium Farkas Lajos lelkésszel
(kb. 1946)

Szeretetvendégség Rákóczi telepen
(kb. 1954)

100 éve született Kálmán Lajos lelkész

Tíz gyermeke és népes családja emlékezett rá október 12-én, 100. születésnapján, a nagymágocsi temetőben.

Kálmán Lajos az orosházi felvégi parókián született Kálmán Rezső evangélikus lelkész és felesége, Orosz Lídia második gyermekeként. A csepeli gyári munkás szülőktől származott Kálmán Rezső sok tanúlással, tehetséggel, nagy szorgalommal küzdött fel magát az értelmiségiek sorába. 1913-ban végezte a pozsonyi teológiát, Budapesten szentelték lelkésszé. A püspök első állomáshelyére Orosházára küldte segédlelkésznek a betegeskedő, nagy tekintélyű esperes-lelkész, Veres József mellé. Alig pár hónap múlva, 1913 decemberében főnöke és mentora, Veres váratlanul meghalt.

A kialakult helyzetet bonyolította az, hogy Kálmán Rezső alig kóstolt bele a papi munkába, kitört a háború és őt is behívták tábori lelkésznek. Az országosan tisztelt Veres Józsefet nem volt könnyű pótolni. Segédlelkészként megismerték őt, s az evangélikus hívek bizalma és szeretete 1916 januárjában – távollétében – parókus lelkésszé választotta. Erre való tekintettel sikerült felmentést kapnia a katonai szolgálat alól, így májusban már beiktatták orosházi lelkésznek. Három hónap múlva Zomborban házasságot kötött Orosz Lídiával, és az 1854-ben felépített Táncsics utcai felvégi

paplakba költöztek, ahol Torkos Károly és Veres József voltak nagynevű elődei.

1917 decemberében megszületett kislányuk, Olga, majd 1919 októberében írásunk főszereplője, Lajos.

Az elemi iskola elvégzése után édesapja beíratta a jó hírű szarvasi Vajda Péter Evangélikus Gimnáziumba. Éppen elvégezte a IV. osztályt, amikor bekövetkezett a hatalmas családi tragédia: édesapja 1933. június 22-én, 43 éves korában meghalt. A család ott maradt férj, apa és támasz nélkül. Miután az orosházi gimnáziumi tanfolyam megindult, hazajött és csak a vizsgákra jártak be Szarvasra. Az 1936/37-es tanévben sikeresen leérettségizett.

Lajos elhívást érzett a lelkési pályára, így követte édesapját, ezért beiratkozott a pécsi Erzsébet Tudományegyetem Soproni Evangélikus Hittudományi Karára. 1941-ben végzett ott olyan neves személyiségekkel együtt, mint a később püspökké emelkedett Káldy Zoltán, az esperessé lett Krähling Dániel vagy Jeszenszky Tibor, Pásztor Pál és Tekus Ottó.

Raffay Sándor püspök 1941. július 1-jétől Szentetornyára helyezte segédlelkésznek Ruttkay-Miklián Géza mellé. Két esztendő telt el itt, gyakorlatot szerezve a napi lelkési munkában. Ezután több mint egy esztendeig egészen új közegbe, a Pest megyei Nagykatára küldték missziói lelkésznek. A háború tombolt, a front elérte állomáshelyét. 1945 elején visszajutott a szovjetek által már elfoglalt területre, s Gádoroson, majd Nagyszénáson volt hitoktató lelkész. Közel öt évnyi állandóságot jelentett neki Csorvás, ahol 1945 novemberétől 1950. június végéig Tátrai Károly lelkész mellett szolgált állami hitoktatóként.

Időközben, 1947 júniusában megnősült, feleségül véve a győri születésű Farkas Esztert, akivel közel fél évszázadon át, haláláig összekötötte az életét.

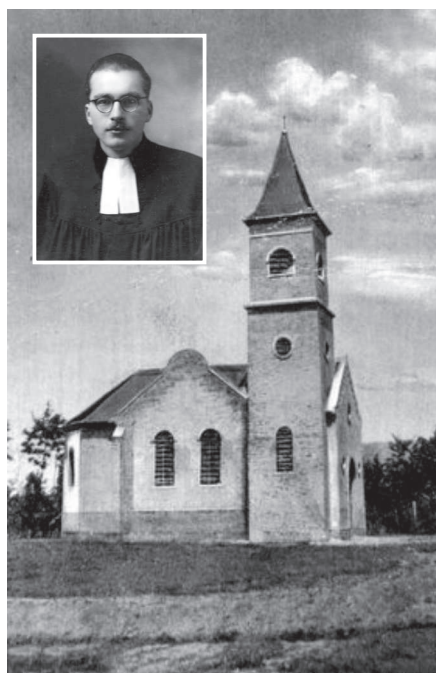
Pályafutásának legfontosabb szakasza 1950. július 9-én kezdődött, amikor is a Csongrád megyei Nagymágocson beiktatták gyülekezeti lelkésznek. A nagymágocs-árpádalmi evangélikus missziói egyházközösség 1925-ben alakult. 1926-ban hívták meg első lelkészüket, Fürst Ervint, akit Egyed Bertalan, majd Keve Lajos követte. Templomukat 1938-ban építették, Raffay Sándor püspök szentelte fel. Kálmán Lajos 1950-től 1975-ig lelkiismeretesen látta el itt lelkési feladatát. Felkészült a prédikációkra, házi istentiszteleteket tartott, keresztelt, konfirmált, esketett, temetett, látogatta a családokat, az időseket, a betegeteket. Az egyházi autonómiába azonban súlyosan beleavatkozott az államhatárolom, s hívei közül is sokan elfordultak az egyháztól. Nehéz évek következtek számára.

Örömet jelentett neki egyre gyarapodó családja. 1948-tól 1965-ig tíz gyermekük született (Eszter, Erzsébet, Lajos, Emília, László, Zoltán, Klára, Zsuzsanna, István és Gábor), akik ma is mindnyájan élnek és összetartanak. Jelenleg 22 unokát és 13 dédunokát számlál a család.

Kálmán Lajos soha nem volt szabadságon. 1961-től 1975-ig – a lelkési munka mellett – a helyi térszben könyvelői munkát is vállalt, hogy nagy családja kevés plusz anyagi forráshoz jusson.

1996. február 20-án fejezte be földi pályafutását Nagymágocson, felesége hét esztendő után követte őt.

KOSZORÚS OSZKÁR

A nagymágocsi evangélikus templom

Kálmán Lajos és Farkas Eszter tíz gyermeke

Kirándulás, Pécs környékének megismerése

Ez év szeptember 17-én a Fénysugár Nyugdijas Egyesület számos tagja néhány lelkes támogató csatlakozásával elindult a természetjárók „paradicsomának”, a Mecsek hegység és jelentősebb településeinek megismerésére. Nagy örömről „ve-lünk vándorolt Jézus”, de Ördög Endre lelkész úr is. Induláskor mindenki kézhez kapta a programot, a hozzá kapcsolódó térképeket és a kirándulók énekeskönyvét is.

Az Útmutatóban megkaptuk az ígéretet: Jézus „ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és nagy csend lett.” [Mt 8,26] Valóban csodálatosan napos, szélcsendes, esőmentes időben vándorolhattunk. Első állomásunk

Másnap a finom, változatos reggeli után első utunk Máriagyűdre vezetett. Megcsodáltuk a bazilikát, a bátrabbak a sok lépcső

Villány, pincesor

városunkat. Nagyon kedves, szeretetteljes vendéglátásban volt részünk. Igen szép és gazdag, szorgalmas település Zomba, szinte mint egy család, az egész falu összetart, együtt küzd minden eredményért. Kedves élmény volt látni kicsi, de otthonos evangélikus templomukat, ahol a lelkész úr orgonakísérettel énekeltek is a kirándulós énekeskönyvünk-ből.

Testben és lélekben teljesen feltöltekezve érkezünk meg szerencsésen Orosházára. Szép napokat töltöttünk együtt, sok jó beszélgetésben, élménydús együttlétben és vidámságban volt részünk. Hálát adunk Istenünknek azért, hogy még ilyen szép kor-

Mohács, Történelmi Emlékhely

a Mohácsi Történelmi Emlékhely volt. Fantasztikus idegenvezetőnk tényleg igazi történelemórát tartott, mert mindent megtudtunk a mohácsi csata színhelyeiről, résztvevőiről, eseményeiről. Emellett hazafiasságból, magyarságtudatból is komoly, szívűnkig hatoló képzést kaptunk. Ezt követően vacsoráig séta, pihenés, illetve fürdés volt a program Harkányfürdőn. A bőséges vacsora után jól esett az éjszakai nyugalom.

után a csoda szép kálváriadombot is meglátogatták. Lélekben megújulva indultunk tovább Siklósra, várlátogatásra. Nagyon szépen megújult a vár, gazdagok és látványosak a kiállítások.

Ezt követően ellátogattunk Villányba, a pincesorra. Részt vettünk egy kostolóval egybekötött bormúzeumi látogatáson is, ahol finom nedűket vásárolhattunk. Este a szálláson megint kiadós vacsora várt ránk, majd lazítás a szálloda wellnessrészlegében.

Pécs, székesegyház

Pécs, Zsolnay-kút a Dzsámi-val

ban is el tudtunk menni erre a hossz utazásra.

Utunk végén is kaptunk biztatást: „Az Úr pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik...” [2Móz 13,21] Éreztük is ezt az őrző vezetést, s hála telt szívvel gondolunk az együtt töltött napokra.

SZEKERESNÉ dr. RUSZNÁK JOLÁN

Siklós, vár

Kirándulásunk harmadik napját Pécsen töltöttük. Monumentális a székesegyház! A főtéren a Dzsámi, a Szentháromság-szobor és a Zsolnay-kút volt a fő látványosság.

Délután a Dotto-vonattal kiutaztunk a felújított Zsolnay-negyedbe, ahol csodálatos kiállításokat láthattunk. Hazafelé még körbeutaztuk busszal az Orfűi-tavat és kanyarogtunk a Mecsek szerpentinjein.

Hazafelé útba ejtettük Zombát, testvér-

Zomba, evangélikus templom

Orosházi Harangszó újságunk az interneten is megtalálható:
<http://oroshaza.lutheran.hu/harangszo>

Nyári táborok

Szilvásváradai tábor

Július 1-től 5-ig szilvásváradai nyári tábor szerveztünk szentetornyai, rákóczipeli és orosházi fiatalok számára, 6 éves alsó korhatárral. A résztvevők között sok hátrányos helyzetű fiatal volt. Többen eddig még sohasem jártak a hegyekben. A nagyobbak segítettek a kisebbeknek. A táborban 30 fiatal vett részt. Táborhelyünk a Lipicai ifjúsági szálló volt. A szálló éttermében étkeztünk. A fiatalok előadást hallgathattak a Bükk földrajzáról és a Szalajka-völgy történetéről. A történetek Elizeus próféta életéről szóltak. A bibliai történet mai üzenete számunkra az, hogy a konfliktusainkat erőszakmentes módon is meg lehet oldani. A nehézségek sokszor előre nem látható módon oldódnak meg. Busszal utaztunk és ismerkedtünk a környékkel. Kedden Szalajka-völgyi kisvasúttal is utaztunk, majd az ősemberbarlanghoz másztunk fel. Szerdán a millenniumi kilátóhoz túráztunk. Csütörtökön a bélapátfalvi cisztercita apátságot néztük meg. Pénteken hazaindultunk Orosházára. Ezt a tábor is az EFOP-os pályázat keretében valósítottuk meg.

Napközitábor

Július 15-től 19-ig napközis hittantábort szerveztünk szentetornyai, rákóczipeli és orosházi gyermekek és fiatalok szá-

mára. A táborban 30 gyermek és 5 pedagógus résztvevő volt. Az idei évben Gyopárosfürdő volt a tábor helyszíne. Két nap kirándulni mentünk Szarvasra és Gyulára. Ebben az évben egy bibliai rajzfilmet néztünk meg Elizeus próféta életéről, majd egy előadás és könnyűzenei gitáros éneklés következett. A történet tanulsága, hogy az alázas ember boldogul, míg a gőgös, kapzsi ember végül kárt szenved. A gyermekek napi kétszeri étkezést kaptak: ebéd, uzsonna. A fürdőzés sem maradhatott ki. Szerdán a szarvasi arborétumba látogattunk el. A Mini Magyarország makettpark látványa ámulatba ejtett kicsiket és nagyokat. A legkisebbeknek a vasútmodellek tetszettek legjobban. Pénteken Gyulára kirándultunk. Először a várat néztük meg, majd az Almássy-kastély Ltoogatóközpont következett. Megismerkedhettünk a hajdani kastély mindennapjaival, az ott dolgozó emberek munkájával. Ez a tábor is az EFOP-os pályázat keretében valósult meg.

Lucfalvi tábor

Ebben az esztendőben is egy autónyian vettünk részt a július 8. és 13. között megrendezett Nógrád megyei evangélikus gyermek- és ifjúsági táborban. Az idei évben a biztonság témakörét jártuk végig: a szeretet biznysága, a szabadulás biznysága, az el-

hívás biznysága, a kegyelem biznysága az értékeség biznysága. A táborban 80 fő vett részt. Az ország minden részéből gyűltünk össze, Szabolcstól Vas megyéig. A nyár leghűvösebb hetét élhettük át, de így is szép időnk volt. A fiatalok nagyon jól érezték magukat és nagyon szeretnék, hogy jövőre is részt vehessenek a táborban, amikor is tervek szerint ismételen jelen lesznek amerikai szolgálók és fiatalok.

Közös asztal konferencia

Az idén Budapest adott otthont a Közös asztal nevű cigány–magyar konferenciának augusztus 5-től 8-ig. Az ország minden részéből érkeztek résztvevők. A szállásunk a Rózsák terén található evangélikus kollégiumban volt. A tábor témája az út metafora volt. Azaz, hogy hogyan kell Istennek tetsző módon szolgálni és nem a bűnöknek élni. A héten több biznyságtévőt is hallgathattunk. Például Duszka József volt gyilkossági nyomozó biznyságtételét, aki szenvedélybetegségből tért meg. Száva Lajos biznyságtételét, aki a 90-es évek alvilágának vezető embere volt, de akit a börtönben szólított meg az Úr Jézus Krisztus és formált át Isten gyermekévé. A héten ellátogattunk a Deák téren található Evangélikus Országos Múzeumba is.

LACZKI JÁNOS

Kincskeresők

Jó kis nyár volt az ide! Még nekem is. Ugyanis a nyár folyamán belekóstolhatuk egy afféle „házi kincskeresésbe”.

Az úgy volt, hogy mellénk szegődött egy ifjú ikerpár, akik valami módon be szeretnek volna kapcsolódni mindennapi életünkbe, és hát... valami izgalmasat próbáltunk nekik kitalálni, ami érdekessé teheti az itt töltött időt, de egyben fontos hiányt is pótol.

Így lettünk mi botcsinálta régészek, házi kincskeresők. Kerestünk bármit, ami a gyülekezet történelméhez kapcsolható tárgyi vagy írásos emlék és mesélhet nekünk régi idők dolgairól. Elsősorban a padlásokat vettük górcső alá. A padlás az mindig iz-

galmas, az ember sose tudhatja, mi rejtőzik ott. Beleértve a pókhálót, törött széklábat, mindenféle vackokat, mert voltak is ilyenek szép számmal. Azért mi titkon reméltük, hogy valami érdekesre, értékesre is rábukkanhatunk. Két segítőm, Türi Szabolcs és Balázs így gondol vissza ezekre a napokra:

„Nagyon jó élmény volt régi papírokat, iratokat találni. Egészen 1914-ig mentünk vissza az időben újságkikkkel, folyóiratokkal. De ráleltünk egy-egy, az 1800-as évek második feléből származó választási hirdetményre is, ami azonnal a levéltárba került. Felbukkantak régi, a templomhoz tartozó díszek, énektáblák is, és megtalál-

tuk a gyülekezet ládáját. Remélem, hogy jövőre is lesz lehetőségem régi papírokat, tárgyakat találni.”

„Én arra emlékszem a legszívesebben, amikor a templom padlásán megtaláltuk a gyülekezet ládáját. Napokig azon gondolkodtunk, hogy mi lehetett benne régen. Miután megértettük, hogy ez volt akkoriban a pánccsészékény, sejteni kezdtük, hogy hivatalos iratokat, pénzt, levelezéseket tartalmazhat benne. A padlásokat keresztül-kasul átmásztuk. Ha régi újságot, képet vagy valami ismeretlen találtunk, már szaladtunk is Koszorús Oszkár bácsihoz a levéltárba. Mindennapos vendégek lettünk.”

A kincskeresés során begyűjtött tárgya-

kat kiálltáson mutatjuk be, elsősorban a templom nyugati karzatán. Hihetetlen értékükre tekintettel tárlókat készítettünk hozzájuk, hogy védve legyenek mindentől. A régi újságok, folyóiratok pedig a Győry-terem sarkában érhetők el.

Igen, néhány napra kincskeresőkkel váltunk. Legfőbb nyereségünk egy igazi Transcius énekeskönyv és egy 1793-as kiadású gyülekezeti Biblia, a maga belső tartalmi kincsével együtt.

A fent leírtak mellett ki-ki bizton megtalálta a saját kincsét is. Egy történelmi emléket, egy ódon, de izgalmas könyvet vagy újságot, a kutatás örömét, a jó szándékkal végzett munka jutalmát. Én is találtam kincseket, két csiszolatlan gyémántot: Szabít, és Bazsít, a segítőttemet, akikkel komoly dolgokkal foglalkoztunk olykor komolytalanul is, hiszen megannyi ok volt a nevetésre, bolondozásra. Ők színt vittek megszokott hétköznapijainkba, és nemcsak a padlásra, a

hivatali irodába, hanem az idősök körüli szolgálatba is. És meg kell mondani, hogy nagy rendezvényünk, a lelkészavatás ünnepe nélkülük nem sikerült volna ilyen jól. Szeretettel várjuk a folytatást, a kincseket, és kincsvadászokat egyaránt!

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT

Őszi gondolatok a diakóniában

„Őszbe csavarodott a természet feje,
Dérré vált a harmat, hull a fák levele,
Rövidebb, rövidebb lesz a napnak útja,
És hosszúkat alszik rá, midőn megfutja.”

Olvasom Arany János *Toldi estjének* kezdő sorait. Nála szebben én sem tudom leírni az ősz közeledtét, de az ő csodálatosan szép gondolatain keresztül próbálom kifejezni, mit is jelent számomra az ősz. A tény azért igaz: a hónapok változnak, a forró nyár után az ősz és a tél következik.

A diakóniában ugyan nincs nyári pihenés, mert az évszakok váltakozása ellenére mindig van feladat, a rászoruló idősök lelki gondozása egész évben folyamatosan történik. Az otthonokban minden hónap első csütörtökjén van istentisztelet. Az ott élők számára sokat jelent Isten ígését hallgatni és imádságban megköszönni az Úr feljűk kiáradó kegyelmét. Az idős emberek életében az ősz nem csak a természet változását jelenti. Ők saját életükkel is számot vetnek és tudják, hogy „csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk.” [EKE Énekeskönyv 84] Ezeket a gondolatokat irányítja

és enyhíti az ige hallgatása. Sokat jelent számunkra a diakónusok jelenléte és szerető gondoskodása. Ezért őket illeti a dicséret és köszönet. Kívánunk munkájukhoz sok erőt és kitartó szeretetet.

Szeptembertől újra indultak a diakóniai összejövetelek, megbeszélések. Szomorú szívvel fogadtuk a hírt, hogy egy mélyen érző és szerető, látogatásra mindig kész társunk, Szabó Gizella már nem tudja az eddigi fáradszóró munkát végezni, ő maga is a totkomlósi otthonba került, helye üresen maradt. Élete további útjára Isten kegyelmét kérjük és gondolatban vele vagyunk.

A megbeszélés folytatásában felhívtuk a figyelmet a gyülekezeti nővér kérésére, miszerint köszönettel vennék tartós élelmiszerek (liszt, cukor, lekvár, szárzetszta) adományozását. Kérjük, akinek módjában áll és szeretne segíteni, adakozzon a rászorulóknak részére! Sajnos városunkban is elég sok a rászoruló ember, aki azzal a szándékkal keresi fel az egyházat, hogy segítséget kérjen a bajban.

Az összejövetel további részében az október 12-ei Deák téri evangelizáción való részvétel lehetőségét beszéltük meg. Több

érdeklődő diakónus testvérünk jelezte részvételi szándékát ezen a minden évben megrendezendő eseményen, ahonnan mindenki lelkiileg feltöltődve térhet haza.

Nekünk, evangélikusoknak kiemelkedően fontos dátum október 31. 502 évvel ezelőtt ezen a napon indult útjára Luther Márton eszméi és hite alapján a mi evangélikus hitünk. Bár az 500 éves jubileum már elmúlt, mégis mi minden évben Istennek szóló hálaadással és Luther Márton előtti főhajtással készülünk erre a nagy ünnepre.

Mindezekre visszaemlékezve talán nem is olyan szomorú ez az őszi időszak. Járjunk tovább is az Atya által számunkra kijelölt úton és gondoljunk azokra, akiknek szükségük van ránk!

Eva von Tiele-Winckler Útmutatóban talált gondolataival zárom soraimat: „Kinyújtott kezeket látok, amelyek megtörik a szegény számára a kenyeret, útját állják a betegségnek és elkerülik még a halált is. Kinyújtott kezeket látok, amelyek tele vannak szeretettel és tisztelettel: vég nélkül gyógyítanak, vigasztalnak és feloldoznak a bűn alól.”

KOVÁCS TIBORNÉ

Kedves Testvérek!

Gyülekezetünk fennmaradása és hitéletünk sokszínűségének megtartása érdekében újra és újra hangsúlyozva kérjük mindenki anyagi áldozatvállalását. Adományai, az egyházfenntartói járulék, a perselybe szánt összeg befizetésének és mértékének önkéntessége kifejezi: nem kívánunk erőn felüli terhet róni senkire, de gyülekezetünk nem nélkülözheti a támogatásnak ezt a formáját. Közösségünkért való felelősségükből, szeretetükből fakadóan várjuk tehát felajánlásait. Ha valakinek könnyebbség, akkor az egyházközségi felajánlást nem kell egy összegben befizetnie, azt kisebb részletekben is megteheti. Ebben lelkeszi hivatalunk munkatársai készséggel állnak segítségükre. Támogatásukat előre is köszönjük!

Nem a levegőbe beszélünk!

Legalábbis igyekszünk, hogy így legyen. Írásom lehetne akár egy beszámoló is a gyülekezeti nővéri szolgálat viselt dolgairól, de igazából az ihlette, hogy nemrég, az év időszaki történéseit áttekintve érdekes jelenségre lettem figyelmes. Az tűnt fel, hogy a súlyosabb, markánsabb segítségnyújtási esetek alanyai mintegy fele részben gyülekezetünkön kívülről érkeznek. Ez nagyon elgondolkodtatott.

Egyik oldalról meg vagyok lepve, hogy miképpen jutottak el idáig – mármint térben és lélekben –, hogy tőlünk kérjenek és fogadjanak el segítséget. Másik oldalról elégedett lehetnék, hiszen ezt (is) akartuk: eljutni a legnagyobb szükségét szenvedőkhöz, azokhoz, akik még nem ismerik küldetésünket, céljainkat.

Feltehetnénk a jogos kérdést: Miért is fontos ez? Egyáltalán, kell-e nekünk foglalkoznunk a közösségen kívüliek különböző problémáival? Az evangélikus közösség gyülekezeti nővére nem csak a gyülekezetet tartozik szolgálni?

Jogos és fontos kérdés, mindenki számára tisztázásra vár. A lényeg a gyülekezeti nővér „működési hatályában” rejlik, ami szabályozza teendőit, kijelöli céljait és határait. Így beszélhetünk időbeli, szakmai és térbeli hatályról, hogy hivatalos nevet adjunk az irányoknak.

Az időbeli hatály nyilván a szolgálat indulásának időpontja, ami határozatlan ideig, tehát visszavonásig vagy megszűnésig szól. A szakmai hatály a hozzá kellő képzettséget és az abból fakadó szakmai, etikai és a Bibliában foglalt irányelveket foglalja magába. Ám a térbeli hatály és annak működése már izgalmasabb tárgykör. S itt van a lényeg!

Ugyanis az evangélikus egyház gyülekezeti nővérenek térbeli hatálya Orosháza város közigazgatási területére terjed ki. Tehát minden lakosra. Nemre, életkorra és egyéb hovatarozásra tekintet nélkül. Így kerülnek látótérbe olyan kliensek is, akiknek csak laza vagy egyáltalán nincs kapcsolata egyházunkkal, gyülekezetünkkel. Ők a szemérmes szegények, a sajátos problémával küzdők, a remény nélküliek. Rájuk is vonatkozik a térbeli hatály, és így már teljesen világos lehet az is, hogy a gyülekezeti nővér missziós feladata ezáltal markánsan kiraj-

zolódik. Mert egy-egy ilyen utolsó szalmaszál, segítségadás, ha jó, pontos, kellő, tartalmas, akkor hitelessé teszi, hogy „nem a levegőbe beszélünk”. Úgy teszünk, ahogy gondoljuk és írva van.

Mit is jelent ez aprópénzre váltva? Nem többet és nem is kevesebbet, mint hogy igyekszünk a gyakorlatba átültetni a Szentírásban foglaltakat, és egyben hídfőállást építeni a külső segélykérők és gyülekezetünk között. Higgyék el, nem akármilyen pillanat és nem akármilyen találkozás, amikor egyre-másra így óvakodnak be ajtónkon olyanok, akiknek egyetlen reményük, hogy innen támaszt kapjanak. Nincs pontos képük, ismeretük az egyházzal, gyülekezetéről, és talán kétségeik, félelmeik határozzák meg gondolataikat. De egy valami közös. Mindenki így kezdi: „Voltunk már mindenfelé a bajunkkal, de sehohol sem tudtak segíteni. És valaki egyszer csak azt mondta, hogy menjünk el az evangélikusokhoz, ott talán még tudnak segíteni...”

Már ismerős ez az elfogódott, félelemmel teli beköszönés. Igyekszünk is adni, segíteni abból, amink csak van. Adunk hideg ételmezt, eszközöket, ápolást, meghallgatást. Ez az a nem több és nem kevesebb, ami előírt tennivalónk. Hiszen meg van írva: „Egymás terhet hordozzatok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” [Gal 6,2]

Az a dolgunk, hogy ezt tegyük alapköül, ez a nővéri szolgálat missziós feladata. Az a dolgunk, hogy minden ilyen helyre elvigyük a „Kezek evangéliumát”. Ha ezt helyesen tesszük, talán megértik majd, hogy tényleg „nem a levegőbe beszélünk”.

Néha úgy érzem, hogy ez egy különleges magvetés különleges helyzetekben, ami egyszer – ha az Úristen is úgy akarja – továbbbi életet él. Ez a nővéri szolgálat missziós reménye. Tisztában vagyok vele, tudhatom: „a növekedést az Isten adja.” Mi pedig beszédes kezeinket.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT

A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium Szülői Szervezete **2019. november 9-én (szombaton) jótékonysági Márton-bált** rendez az iskola dísztermében, melyre szeretettel vár mindenkit, aki hozzá szeretne járulni a hátrányos helyzetű diákok kirándulásokon való részvételének támogatásához. Az Önök további felajánlása segítségével óvodánk játszóudvarát szeretnénk megújítani. Támogatásukat előre is köszönjük!

PROGRAM:

- 18 órákor kapunyitás, gyülekező
- 19 órákor műsor, nyitótánc
- 20 órákor svédasztalos vacsora, tánc

Közreműködik:

K. Tóth–Szilágyi Zenekar

A belépőjegy ára 3500 Ft. Amennyiben nincs módjuk a bálon részt venni, de a támogatandó célokkal egyetértenek és segíteni kívánnak azok megvalósításában, lehetőségük van ezt **pártfogói jegy** vásárlásával megtenni, mely **1000, 2000, 3000 és 5000 Ft-os címletekben kapható az iskola-titkárnál 2019. november 4-ig.**

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Tanévkezdés a Székács Evangélikus Iskolában

Az előző tanévvégén, 2019. június 4-én iskolánk tanulói a város nyilvánossága előtt színvonalas műsorral emlékeztek meg a trianoni békediktátum 99. évfordulójáról. Júliusban a Voice of the Glory gyülekezeti diákzenekarunk a Művészetek Völgye fesztiválon vett részt tevékenyen, elnyerve a szervezők és a látogatóktetszését egyaránt.

Az új tanév lelki megalapozásaként az egész nevelőtestület Medgyesegyházán vehetett részt a hagyományos tanévkezdő csendesnapon. A tanévet megnyugtató tanulói és munkatársi létszámmal és a megszokott rengeteg feladattal kezdtük.

VÁLTOZÁSOK:

Iskolánk munkatársi közösségében is történtek változások a nyár folyamán. Az iskolalelkészi szolgálatot az új tanévben Szigethy Szilárd mellett Felegyi-Németh Mária látja el, mindketten félállásban, püspöki kiküldés alapján.

Az új tanévtől Deák Péter igazgatóhelyetessel válik teljessé az intézmény vezetése.

Az előző tanév végén nyugdíjba vonult Fehér Borbála igazgató, Dérné Csepregi Klára tanító és Katona Ildikó pedagógiai asszisztens, valamint szülési szabadságra ment Dénes Éva tanárnő.

A nyár folyamán végső búcsút vettünk Vigyikán Györgyné és Balczó Jánosné egykori kollégáinktól.

Az új tanév kezdetén újra munkatársaink között köszönhetjük a korábban nálunk dolgozott Szenczi Mariann tanítónőt és Misur Mihályné konyhai dolgozót, valamint a GYES-ről visszatérő Ha-

lászné Lázár Kitti iskolatitkárt. A tanévnyitó istentiszteleten esküdtünk Mágocsiné Bende Katalin tanítónő és Takács Ildikó tanárnő, akik így határozatlan idejű kinevezéssel folytatják pályafutásukat iskolánkban. Új munkatársként érkezett hozzánk Lovas Erzsébet némettanárnő és Takács Henrietta takarítónő.

A nyári szünetben az ilyenkor szokásos javítások, munkálatok (festés, parkettafelújítás, elhasználódott bútorok cseréje) mellett néhány komolyabb fejlesztés is megvalósulhatott intézményünkben. Óvodánk épülete megújult: szigetelést és új, színes külsőt kapott, illetve sor kerülhetett a régebbi nyílászárók cseréjére is. Iskolánk udvarán új, a szabványoknak is megfelelő játékelemekkel bővült az alsósok játszótere, sportpályánk pedig végre megkapta a régóta esedékes új felfestést.

Intézményünk ezt a tanévet is megfelelő személyi és tárgyi feltételek mellett kezdhette el. Fizikai környezetünk kapcsán a következő hónapokban is folytatni szeretnénk a fejlesztéseket, jövő nyáron pedig további tantermek és a tanári szoba felújításával, bútorcserékkel, az óvodai játszóudvar felújításával, valamint az iskolánk előtti közterület rendbetételével.

Isten áldásait érezzük az adódó lehetőségekben és a hozzánk érkező munkatársakban. Sok feladatunk van, amelyekkel Isten útját követve igyekszünk megbirkózni.

NAGY RÓBERT
intézményvezető

„Közöttetek ne így legyen...”

Az V. Evangélikus Diákszemélyiségfejlesztési Konferencia vezetői köréből való ige. Az idei tanévben szeptember utolsó hétvégéjén Bonyhád adott otthont az evangélikus iskolák diákonkormányzati képviselői konferenciájának.

A közös hétvégén a vezetők pozitív és negatív tulajdonságait gondoltuk át. Ráébredtünk, hogy egyaránt vagyunk vezetők és vezetettek is. A kiscsoportos foglalkozásokon bizalomra alapuló, közösségépítő játékokat játszottunk, megismertük egymás DÖK-ös munkáját és megpróbáltuk megalkotni a tökéletes iskolát is.

Kerekasztalbeszélgetések során nyíltan

kérdezhettünk a vezetésről az egyház fontos pozícióiban lévő személyeitől (esperes, iskolaigazgató, pedagógiai intézet vezetője, énekkari és sportvezetőtől).

Jó hangulatú, tartalmas hétvégében volt részünk, amelyből sokat tanulhattunk, és közben találkozhattunk régi jó ismerősökkel is. Rájöttünk, hogy nekünk, keresztyéneknek van a legjobb vezetőnk, maga Jézus Krisztus, aki az összes vezetői tulajdonsággal rendelkezik, példát mutatva nekünk, ráadásul annyira szeret minket, hogy önmagát adta értünk.

„De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: »Tudjátok, hogy a népek fejedelmek

uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk.«” [Mt 20,25] Isten adja, hogy a mi közösségünkben ne így legyen! „... hanem aki nagygyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” [Mt 20,28]

Az orosházi csapat tagjai:
FAZEKASNÉ JANKOV ILDIKÓ,
HEGEDŰS REGINA,
SZIGETHY PÉTER,
TÖRÖK VIRÁG

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Bemutatkozik az új iskolalelkész

Avagy Békésből Békésbe, evangélikus iskolából evangélikus iskolába

Nagy kerülővel és jó pár év elteltével érkeztem vissza saját megyémbe, azon belül is az általam még diákként megismert egyházi iskolarendszerbe, ahol aktív lelkési szolgálatomat kezdtem meg szeptember 1-jén.

Fotó: Keresztési Károly

Felegyi-Németh Mária vagyok. Az innen 30 kilométerre található kis faluból, Csabasabadiából származom. A Békéscsabai Evangélikus Gimnáziumban érettségiztem angol nyelvi előkészítő szakon 2010-ben. A gimnáziumi évek meghatározók voltak számomra mind az Istenben való hittem kialakulásával, mind pedig a hivatásválasztással kapcsolatban. Diákként mindig is aktív és közösségi életet éltem. Szívesen vettem részt kezdetben rajzsakkörökön, majd a művészeti alapképző tűzzománc sakkörén. A zene is mindig közel állt hozzám, a Bartók Béla zeneiskolában néhány évig népi éneket, furulyát, hegedűt tanultam, ezen kívül egy táborban ismerkedtem meg a citerázás alapjaival, a KIE gitársuliban pedig gitározni tanultam. Az iskolai énekkar lelkes tagja voltam éveken át. Szerettem versenyezni, különösen a népdaléneklés terén. Kedves emlékeim vannak a Székácsban megrendezett Kölcsey népdaléneklő versenyről, melyen több alkalom-

mal is eredményesen vettem részt. Sokat jelentett számomra az evangélikus ifjúsági csoporthoz való tartozás. Éveken át voltam a Békéscsabai Keresztény Ifjúsági Egyesület önkéntese, ahol az ifjúsági klub, a „nyitott ház” és a Ten Sing csoportban vettem ki részemet a munkából. Gimisként kortárssegítő csoportba is jelentkeztem, mivel a másokon való minél eredményesebb segítés már akkor is szívügyem volt.

18 éves koromtól különféle diákmunkákat vállaltam. Az érettségim évében kaptam lehetőséget a Mind-Diák Szövetkezet békéscsabai irodájának vezetésére. Diákmunkákat szerveztem és felnőtt munkaerő kiközvetítésében vettem részt. Izgalmas feladat volt ez számomra. Néhány évvel később ugyanennek a cégnek a budapesti irodájában kaptam lehetőséget a szolgáltatásuk értékesítésében, árajánlatok készítésében, és apróbb marketinges tevékenységekben való részvételre.

Budapesten, az Evangélikus Hittudományi Egyetemen diplomáztam. Ott ismerkedtem meg férjemmel, Németh Mihállyal. Később, a házasságkötés alkalmával vettük fel egymás vezetéknevét, ezért használja azóta Felegyi-Németh Mihályként a nevét.

Az egyetemen továbbra is lehetőségem volt hódolni a zene iránti szeretetemnek. A zenei kurzusok közül legszívesebben a magánénekórákat látogattam.

Egyetemi tanulmányaim utolsó éveiben a diákmunkák helyett budapesti gyülekezetekben kezdtem feladatokat vállalni, elsősorban a hitoktatás és vasárnapi gyermekbibliakör megtartásában.

Férjem, Misi lelkészé avatását követően egy gyönyörű Somogy megyei kis faluba, Ecsenybe kerültünk. Különleges helyzet volt ez, hiszen ő a vas megyei Csánigról származik, én pedig békés megyei vagyok, azon a távoli vidéken sajnos egyikünknek se él rokona. Mindkettőnk számára nagy váltás és kihívás volt egy ilyen helyen elkezdni az önálló életet, neki pedig a lelkési szolgálatot. Azonban átélhettük ez idő

alatt, hogy az Úristen az ecsenyi és környékbeli híveken keresztül a tenyerén hordoz bennünket. Mindenben segítettek nekünk, így a távolság ellenére hamar otthonra találtunk. Összesen három évig éltünk Ecsenyben. Én kezdetben Kaposvárra jártam tanítani, majd a következő évben a lelkészképzés utolsó, gyakorlati évét töltöttem a kaposvári gyülekezetben. Hálás vagyok az ottani évért, évekért, mivel rengeteget tanultam, és nagyon jó példa volt előttem. Rengeteg kedvességet, szeretetet kaptam a gyülekezeti tagoktól és lelkészeiktől.

Kisfiunk, Danika 2018. szeptember 1-jén született Kaposváron. Egy évesen kezdte el a bölcsődét, pontosabban a családi napközit. Nagyon ügyesen birkózott meg a rengeteg változással. Nagyon barátságos, okos, igazi közösségi gyermek, mostanra már nagyon megszerette a bölcsit.

Hálásak vagyunk, amiért az orosházi gyülekezet megszólított bennünket a szolgálati lehetőséggel. Úgy éreztük, hogy Isten készítette számunkra ezt az utat. És azért imádkozunk, hogy szolgálatunk a közösség épülésére lehessen még hosszú ideig.

FELEGYI-NÉMETH MÁRIA
félállású iskolalelkész

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Nemzetközi diákvezető konferencia

Az idei évben 21. alkalommal rendezte meg a keresztyén iskolákat összefogó szervezet, az ACSI (Association of Christian Schools International) a szokásos diákvezető konferenciáját. A megszokottól eltért a megvalósítás, mivel a korábbi Balaton-parti helyszínt egy csodálatos kastély váltotta fel. Az épület adottságai miatt a lebonyolítást is újra kellett gondolniuk a szervezőknek, így két turnusban tették lehetővé a részvételt a partneriskolák részére. A Székács Evangélikus Iskolából 5 diákot kísérem el október 2. és 5. között Vajtára, a Zichy-kastélyba, ahol 9 ország 17 iskolájából 178 résztvevővel rendezték meg a konferencia 2. turnusát.

Amint azt a tájékoztatófüzetben is olvashattuk, „a vezető az, aki ismeri az utat, járja és mutatja is az utat a követőinek” [John Maxwell]. A konferencia elsődleges célja, hogy a résztvevőket a keresztyén vezetőkre jellemző készségekkel felruhazza, személyes készségeiket, képességeiket fejleszse. A nyitó áhítat során megerősítést kaptunk abban, hogy a jelenlétünk megtiszteltetés, kiváltság és felelősség. Isten egy különleges céllal hívott el bennünket Vajtára. Ez a konferencia is azt a célt szolgálta, hogy Isten teljesíteni tudja tervét az életünkben.

2019. október 2-án a kora délutáni órákban izgatottan érkeztünk meg a kastélyparkba. Ámultunk és bámultunk a gyönyörű épület és a gondozott park láttán. Kísérőtanárként és korábbi résztvevőként tudtam, hogy mi vár ránk, az új helyszín azonban számomra is sok-sok izgalmat és titkot rejtett. Furcsa érzés kerített bennünket hatalmába, amikor megtudtuk, hogy a kastély alagsorában lesz a szállásunk, a kilátást egy betonfal fogja majd jelenteni, és a folyosóra fényt biztosító üvegtéglák valójában a járda elemei. Mindez, mint közben kiderült, csak fokozta a bennünk kialakuló érzést. Csakúgy, mint a kastély szövevényes folyosói, zegzugos lépcsői. A diákokat igyekeztem előzetesen felkészíteni, a hangulatot és azt az érzést azonban csak hozzávetőlegesen lehet leírni, amit a több mint száz résztvevő együttes dicsőítő éneklése, vagy a közös játék, a meghitt beszélgetések, az Is-

tennel való találkozások jelentenek a fiatalok szívében és lelkében.

Minden évben van egy alap gondolat, melyre ráépül a konferencia tematikája. Ebben az évben a kastély főbejáratánál található négy oszlop szolgált útmutatásul a keresztyén vezetés és egyben a négy plenáris előadás egy-egy pilléréként:

1. Isten hívása (Calling),
2. Könyörületes szív (Compassion),
3. Áldozatos elköteleződés (Commitment),
4. Bátorság a cselekvéshez (Courage).

Korábbi tapasztalataimmal ellentétben

most két előadó tartott nekünk előadást. Estuardo Salazar Guatemalából az 1. és a 3., míg Ken Rudolph az Egyesült Államokból a 2. és a 4. pillérről osztotta meg velünk gondolatait, érzéseit, élményeit. Személyes kötődésük kapcsán tettek biznyságtételt az Úr csodálatos munkájáról az ő és családjuk életében. Mert bizony egyikőjüknek sem volt varázslatos gyermek- és fiatalkora. Isten azonban nem hagyta őket magukra, megszólította őket akkor, amikor talán nem is voltak méltók az ő kegyelmére. Előadásaik során érintették az ötezer ember megvendéglésének történetét, Simon Sinek Millennialis kérdését, Dávid és Góliát történetét és a hegyi beszédet. Néhány gondolat az előadásokból:

– Jézus kiválasztott téged, hogy más módon legyél, mint a világ.

– Jézus elhív téged is, hogy legyél „influenster”, legyél hatással az emberekre, akár milyen úton is jársz.

– Jézus hív, hogy szolgálj őt a „civil” foglalkozásodban is.

– A könyörületes szív túljut a csalódottságon, a lehetetlenen, a bukáson.

– Add oda Istennek azt az apró dolgot, amid van, és higgy benne, hogy ő képes megsokszorozni azért, hogy az embereken segíts a szükségben!

– Sokkal fontosabb egy dolognak a vége, mint a kezdete. Megkaptuk mindazt Istentől, amire szükségünk van a sikerhez.

– Ha úgy döntesz, hogy Jézust követed, soha ne sajnálkozz, soha ne nézz vissza, tagadd meg önmagadat, és vedd fel a keresztedet!

– Engedd, hogy a magány Isten közösségébe vezessen! Az ember társas lény, Isten kell hogy az első „társaság” legyen az életünkben! Isten mindig velünk van.

– Ma egy oroszlán, holnap egy medve. Dávid minden tesztet sikeresen teljesített.

– Merj bátorságot kérni az Úrtól! Kérj hitet! A bátorság nem a semmiből jön, bizonyult próbatételek során épül a szívünkbe.

– Egy keresztyénnek hinnie kell, hogy Jézus megformálja szívében a bátorságot ahhoz, hogy kilépjen a sokaságból.

– Az életünk során sok-sok Góliát-szerű óriással találkozunk, akikkel szembe kell néznünk, akiket le kell győznünk, ahogy a fiatal Dávid tette.

– Bölcsesség és bátorság. Legyél hajlandó a kényelmetlenségre, tedd meg, amire Isten elhívott téged! Legyél keresztyén!

– Legyen bátorságunk megváltoztatni az életünket! Engedjük, hogy a mi fényünk mutassa az utat a többi embernek!

– Szeretnék én is Dávid lenni!

Az előadások után a diákok elvonultak kisebb beszélgetőcsoportokba, ahol megvitatathatták az elhangzottakat, azt, ami éppen foglalkoztatja őket. A beszélgetések során megismerhették egymást, egymás kultúráját, hitét. Közösen feldolgozták az előadás-

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

kon elhangzottakat, személyes élményekkel, tapasztalatokkal erősítették meg azokat. Mindemellett, összesen három alkalommal, műhelymunkára is sor került, amelyekre a résztvevők előzetesen jelentkezettek, érdeklődésüknek megfelelően. Ezek ebben az évben négy területet foglaltak magukba: 1. kommunikáció és együttműködés, 2. kritikus gondolkodás és érvelés, 3. információ és kulturális műveltség, 4. felelősség és önmelegedezés.

A kísérőtanárok számára is szerveződtek beszélgetőcsoportok, mi is megismerkedtünk más kultúrákkal, más népekkel, kollegákkal. Emellett segítséget kaptunk az iskolák közötti projektek megvalósításában csakúgy, mint diákjaink lelki növekedésének formálásában.

Szeretettel ajánlom mindenkinek átgondolásra a fenti sorokat, mert úgy gondolom, mindannyiunk számára van mondanivalójuk. Hiszen a folyamatos munka azt jelenti, hogy a nehezebb utat választjuk, mert hisszük, hogy megéri. Megérte elvinni öt diákomat, mert olyan élményben volt részünk, amire máshol nem lett volna lehetőségünk, és amiért mindannyian hálásak vagyunk Istennek, hogy az életünkbe vezetett mindazokat, akikkel találkoztunk, akikkel beszélgettünk, akikkel „együtt utaztunk a Nap körül nagyjából 72 órát”.

Az utolsó estén minden csoportnak egy ún. akcióttervet kellett a résztvevők előtt bemutatnia, melyben mindazt felhasználták, amit a konferencia során az előadóktól, egymástól, vezetőinktől tanultak. Ebben felvázolták azokat a tevékenységeket, melyeket saját iskolájukban, gyülekezetükben meg szeretnének valósítani. Mi egy jelenetet állítottunk össze, ami az iskolabuszban játszódik le, hazafelé a konferenciáról, és egy-egy ötlet, gondolat villan fel az utazók fejében. Szeretnénk SPT-t (Spiritual Petrol

Station), azaz lelki benzinkutat létrehozni a jövőben, PMB-t (Prayer Mail Box), vagyis imádságkérő postaládát, PTE-t (Personal Testimony Event), mely személyes bizonygatói lehetőség, valamint a HAFIN Muffin-t (Help A Friend In Need) megvalósítani. Bízom Isten segítő jelenlétében, hogy terveinket kézzelfogható és személyesen megtapasztalható formában minél több emberhez el tudjuk majd juttatni, beteljesítve ezáltal az Úr tervét a mi közreműködésünkkel.

STRONGER TOGETHER

Association of Christian Schools International

Az alábbi sorok bizonyítják, hogy nemcsak én mint kísérőtanár, hanem a diákok is egyszerű pillanatokat éltek át a konferencia idején:

Szabó Réka: Az ACSI diákkonferencián való részvételem közben nagyon sok új élménnyel, információval lettem gazdagabb. Élvezetes játékokban, beszélgetésekben volt részem, emellett rendkívül sok kedves korombeli diákot ismertem meg.

A világ különböző pontjairól érkező fiatalokkal beszélgettem, és sokat nevtünk együtt. Mindig jó kedvvel fogadtak engem és másokat egyaránt. A diskurzusok folyamán meg tudtam ismerni saját kultúrájukat, helyi iskolai szokásaikat, sőt pár szót megtanulni a nyelvükön.

Számomra a legnagyobb élményt mindezek együttesen jelentették. Egy nagyon jó lehetőséget adott a konferencia arra, hogy Isten gondviselése, szeretete, megértése mellett új, különböző származású diákokkal kapcsolatot létesítsek, barátságot kösssek.

Ezenkívül az angol nyelvet még jobban el tudtam sajátítani, továbbfejleszteni. Egyfajta izgalmat, egy nem annyira megszokott helyzetet jelentett nekem, hogy ne az anyanyelvemen beszéljek, hogy ne azon értessem meg magamat.

Az előadások, amiket szintén többféle nemzetiségű prédikátorok tartottak, nagyon tetszettek, mivel nemcsak Isten célja-

it, szándékait ismertem meg, nemcsak vele kapcsolatos témákkal lettem okosabb, hanem a saját történetüket, Istenhez vezető útjukat, nehézségeiket is elmesélték nekünk. Mindennap változatos előadások, bemutatók, programok voltak, ismerkedős játékokat szerveztek, melyeken mélyebben meg tudtuk ismerni egymást. Az egymásra figyelésről, a közösség fontosságáról, az együttérzésről, a bátorság elnyeréséről színes, érdekes és elgondolkodtató ismertetőt kaptunk.

A lebonyolítók, segítők, vezetők mindentől próbálták kihozni a legjobbat, mindig barátságosak, segítőkészek voltak velünk. Nagyon jó élményként tekintek vissza az ott eltöltött napokra, és a tanultakat mindenképp alkalmazni fogom a jövőben.

Csizmadia Laura: A konferencia alatt nagyon sok jó élménnyel gazdagodtam. Itt csak egy párat szeretnék belőlük kiemelni, s továbbadni másoknak is, hogy mit tanultam és mit tapasztaltam.

Október 2-án a vajtai Zichy-kastély megtelt diákokkal, akik a világ minden tájáról érkeztek, hogy Jézusról, Istenről, hitről és annak megéléséről tanulhassanak. Számomra a legmeghatározóbb élmények az előadások és a workshopok voltak.

Az előadásokat két előadó tartotta,

majd a legutolsót közösen. Az egyik előadónk, Estuardo Guatemalából érkezett, a másik, Ken pedig Amerikából. Mindketten elmesélték saját történetüket, hogy hogyan tértek meg és váltak hívóvé. Előadásaik során többször is előfordult, hogy elírták magukat, és a legöbbször ez tette az egészet őszintévé. Nagyon sokat tanulhattam tőlük, és nagyon sok fontos dolgot mondtak el nekünk. A két legfontosabb, amit Estuardótól tanultam: „Jézus követése a szívről szól” és „Vedd fel a kereszted és

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

☞ kövesd őt mindennap”. További két fontos dolgot pedig Kentől tanultam meg: „Meg tudjuk változtatni a világot, mert Isten velünk van” és „Istent követni az egy olyan béke, amit még azelőtt sosem tapasztaltunk, és ez új dalt ad a szívünkbe”.

A konferencia alatt három workshopon vettünk részt, amiket előtte magunk választottunk ki. Számomra a legmeghatározóbb arról szólt, hogy hogyan segítsünk az embereknek, amikor szükségük van rá. Ilyen helyzetekben el kell fogadnunk, hogy sokszor nem tehetünk értük semmit, de imádkozhatunk ahhoz, aki tényleg cselekedni tud értük. És nem az a lényeg, hogy tökéletes barátok legyünk, hanem hogy ilyen helyzetben is ott legyünk mellettük.

Jövőre csoportvezetőként vehetek részt ezen a konferencián, és remélem, hogy ott is át tudom majd adni ezeket a megtapasztalásokat.

Nagy Luca: Idén vettem részt először ezen a konferencián, és őszintén megvallva eléggé tartottam tőle. Nem tudtam, hogyan fogok tudni boldogulni angolul, mert most voltam először huzamosabb ideig nem magyar anyanyelvűekkel. Ám amint az a három nap alatt kiderült, a félelmem alaptalan volt. Az eseményen velem nagyjából egyidős diákokkal lehettem együtt a világ különböző országaiból, és ezáltal lehetőségem volt megismerni más nemzetek életfel-fogását, stílusát, jellegzetességeit.

Nagyon megérintő volt számomra látni azt, amikor az áhítatokon a saját hitéről, életéről mesélő bizottságtevő előadó könnyek között beszélt Isten hatalmasságáról és kegyelméről. Mivel mi ezt itthon sokkal intimebb, személyesebb témaként kezeljük, úgy gondolom, hogy ezeknek az embereknek a bizottságtételein keresztül

valami olyan egyedülállóban lehetett részem, ami nem sok embernek adatik meg.

A közös dicsőítések, amikor 100-150 ember állva és énekelve dicséri az Istent – még számomra is, aki egy keresztény ifjúsági zenekar tagja vagyok – hatalmas élményt nyújtottak. Hálás vagyok, hogy ez alatt a pár nap alatt rengeteg dolgot tanulhattam és ismerhettem fel Istenről és a vele való kapcsolatokról.

Új barátokat szerezhettem, gyakorolhattam az angoltudásomat. Diáktársaimmal, tanárukkal is rengeteget neveltünk, és nagyon jól érezhettük magunkat. Hatalmas köszönettel tartozunk mindezért a szervezőknek, a résztvevőknek, és termé-

zetesen Istennek. Kívánom, hogy ezen a konferencián keresztül minél több ember megtapasztalhassa, mennyire csodálatos Isten családjába tartozni, az ő gyermeke lenni, ahol nem számít a nemzetiség, bőrszín vagy nyelv, mert őbenne mind egyek lehetünk.

Palacsik János: Az egyik legjobb élmény számomra az volt, hogy a világ minden tájáról érkezett, velem egykorú diákokkal igazán bensőséges beszélgetéseket tudtam folytatni. Nagyon jó volt hallani más korbelleket, akik úgy gondolkoznak Istenről, mint én.

Emellett az előadások is nagyon tanulságosak voltak számomra. Jó volt hallani, hogy Istennek terve van velem, és hogy mindent megadott annak érdekében, hogy elérjem a céljaimat. Még ha néha teljesen reménytelennek tűnik is a feladat, ő mindig ott van és segít, mint ahogyan megerősítette Dávidot a hatalmas Góliáttal szemben.

Ezenkívül tanultunk a csapatmunkáról és a közösség erejéről. Felelősséggel tartozunk a reánk bízottakért, sőt azt is megtanultam, hogyan segíthetek a barátomnak pusztán azzal, ha meghallgatom őt. Biztos vagyok abban, hogy az ott tanultakat hasznosítani fogom az életemben, és remélem, hogy a jövő évi konferencián a csoportvezetői munkámmal is életre szóló tapasztalatokkal fogok gazdagodni.

Hálával telt szívvel mondunk köszönetet mindenekelőtt teremtő Istenünknek, aki a hétköznapokban velünk van, életünkkel terve van, és tervének része volt ez a konferencia is. Köszönjük az ACSI szervezőinek, munkatársainak, hogy a felbecsülhetetlen lelki táplálékunk mellett egyéb szükségleteinket is kielégítették, nem is akárhogyan. A szünetekben pogácsától és croissant-tól roskadozó asztalok vártak bennünket a kastély körtermében. Köszönettel fordulunk iskolánk vezetőségére felé is, akik nélkül nem lehettünk volna részesei ennek a néhány csodálatos napnak. Ismeretlenül pedig hálásak vagyunk mindazoknak, akik szerte a világon név szerint imádkoznak mind a 280+180 résztvevőért, akik a két konferencián részt vettek. Isten áldja mindannyiunk életét!

SCHMITTINGER ANIKÓ
kísérőtanár

A GYÖRY VILMOS EVANGÉLIKUS SZERETETSZOLGÁLAT

idős vagy megromlott egészségi állapotú, rászoruló orosházi lakosoknak (felekezeti, világnézeti hovatartozástól függetlenül)

felajánlja hétköznapi étkeztetési szolgáltatását,

elvitteles vagy kiszállítási formában. Ennek díja kiszállítással **680 Ft/adag**, melyből a szeretetszolgálat a kiszállítás díját (55 Ft) átvállalja, így egy adag ebéd 625 Ft. Szociális helyzettől függően a díj egyéni megállapodással csökkenthető.

Az igényt bejelenteni személyesen a szeretetszolgálatnál (Thék Endre u. 2.), vagy a 06 68/412-402-es, illetve a 06 20/770-0456-os számon) lehet.

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Jézus mondja: „Én vagyok az ajtó...”

Az orosházi evangélikus iskolában a kezdetektől hagyomány, hogy minden tanévben megválasztják a tanév igéjét. A 2019/2020-as tanévben János evangéliumából származik ez az ige: „Én vagyok az ajtó...” [Jn 10,9]. A tanév során a diákok és

pedagógusok között sokszor elő fog még kerülni ez a mondat, és hallhatnak róla istentiszteleteken, áhítatokon és különböző alkalmakon.

Az első nap, amikor Jézusnak ez a mon-

data középpontba került, a pedagógusok tanévkezdő csendesnapja volt.

Augusztus 29-én, csütörtökön az óvoda és az iskola teljes nevelőtestülete Medgyesegyházára utazott. A nap helyszínének kiválasztását egy meghívás segítette elő: a nyár folyamán családjával Medgyesegyházára költözött Szigethy Szilárd iskolalelkész, miután elfogadta a Medgyesegyházi Evangélikus Egyházközség meghívását a megüresedett parókus lelkészi helyre. Náluk vendégeskedtek a pedagógusok, ők adtak helyet az évkezdő csendesnapnak.

Énekszóval és fényképes meditációval kezdődött a nap, melyet Szigethy Szilárd áhítata követett. Az ígéről beszélve a jézusi ajtó hívogatása, nyitottsága mellett megosztotta a hallgatósággal az ige szó szerinti, eredeti jelentését is: Jézus korában a juhok ajtó nélküli karámban éjszakáztak. Éjjel a pásztor a küszöbön keresztbe fekvő aludt, így saját testével védte a bárányait.

A tartalmas léleknyitogató gondolatok után az ígéhez kapcsolódó csoportos játékkal és beszélgetéssel folytatódott a nap a templom és a parókia különböző helyszínein. Végül a templomban minden pedagógus áldásban részesült, az osztályok és óvo-

dai csoportok pedig megkapták azokat az ígéket, amelyek ebben a tanévben vezetik őket. Ezután közös ebéddel zárult a jó hangulatú pedagógus csendesnap.

SZÓKE-KILIÁN SZILVIA

72 óra kompromisszum nélkül!

Hogy mi is ez a 72 óra? Egy szociális, önkéntes akció, amelyet a három történelmi egyház szervez. Hívja a fiatalokat a közös összefogásra, hogy együtt tegyünk másokért.

Intézményünk már sokadik alkalommal csatlakozott ehhez a karitatív tevékenységhez, és mozgatta meg október 10. és 13. kö-

zött a fiatalok közösségét. A programok leginkább szombatra szerveződtek: 22 helyszínen több mint 500 fiatal vett részt ezeken. Megérte adni!

Megérte, mert tettünk a városért a Diáktanya, a bogárzói löverseny pályá, a gyopárosi tavak környezetének rendberakásával, ételt szállítottunk a kutyamenhely lakóinak. Gondoltunk a fiatalokra a játszótérek megtisztításával, játszottunk velük az óvodánkban. Szívünkön viseltük betegeink sorsát, akik közül nagyon sokan hetek óta kórházi ágyukban fekszenek. Emlékeztünk az elhunyt hősökre a katonai sírok rendberakásával. Szébbé varázsoltuk templomunk belső és külső környezetét, de ugyanezt megtettük a szentetornyai közösség számára is. A szeretetszolgálat segítségével eljutottunk az idős, rászoruló orosházaiakhoz, hogy velük legyünk, és hogy kertjük ápolásában segítsük mindennapjaikat.

Megérte, mert az óvodában és az iskolá-

ban össze tudtunk gyűjteni több mint 30 adománykosarat, amelyek tartalma olyan helyekre juthatott el, ahol nincs vagy éppen kevesebb adatott.

Megérte, mert rengeteget kaptunk azal, hogy adhattunk! Egyik kollégám gondolatait idézve: ezen a héten az örömszerzés Istenének lehettünk a megnyújtott karja, lába és szíve. Megérte. 72 órában, kompromisszum nélkül!

DEÁK PÉTER
igazgatóhelyettes

72 ÓRA
kompromisszum
nélkül

Több
vagy ha
adsz!

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Domb-evangelizáció és áldás

„Hála legyen az Istennek
kimondhatatlan ajándékáért.”
[2Kor 9,15]

A Domb-evangelizáció kedves, hagyományos rendezvénye óvodánkunk, amit több mint 10 éve minden ősszel megszervezünk. A rendhagyó elnevezés az óvodaudvaron található kis dombocskához köthető, ami az alkalom helyszínéül szolgál.

Szeptember végén, az óvodai beszoktatás hetein túl, amikor már az új kisgyermek is beilleszkedik a közösségbe, s a régebbi óvodások is megtalálják helyüket, szabadtéri koncertre hívjuk össze a szülő-

A Domb-evangelizáció rendszeres vendége, szolgálattevője gyülekezetünk Credo együttese, akik minden évben megajándékoznak minket a közös éneklés, a közösségé válás örömeivel. Kedves egyházi gyermekeinket adnak elő és interaktív módon bekapcsolják óvodásainkat is az éneklésbe, az együttjátszás örömeit biztosítva számukra. Az elhangzó énekek pedig közös imádságként, dicséretként szállnak a magasba.

A hagyományos koncert ebben még különlegesebb, még ünnepélyesebb volt, hiszen a rendezvény keretében adtunk hálát óvodaépületünk megújulásáért, lelkészeink által kértük az Úr áldását megszépült óvodánkra.

ket. Igyekszünk megteremteni a lehetőséget a gyermekek, a szülők, a nevelők és a lelkészeink közös időtöltésére, ismerkedésre, beszélgetésre, közös kikapcsolódásra, és együtt kérjük Isten áldását az előttünk álló nevelési évrre.

A nyár folyamán intézményi önerőből valósult meg az óvodaépület teljes szigetelése, vakolása és festése. A korábbi vakolat elpiszkolódott, megviselődött az évek során, időszerű volt a megújulás. A falakra barátságos, vidám, gyermekizlésnek tetsző

színek kerültek, és szeptemberben a gyermekek örömmel, nagy rácsodálkozással vették birtokukba megszépült óvodájukat. Emellett kicseréltünk néhány kültéri nyílászárót is, amelyekre a korábbi nyílászáró-

cseréje alkalmával nem került sor. A munkálatok elvégzésével egészen újszerű, szép, izgalmas épületet kaptunk, mindannyiunk örömeire. A beruházás nemcsak esztétikailag, hanem energetikailag is célszerű, hosszú távon is hasznos lépésnek ígérkezik.

VAJER TÍMEA
óvodavezető

A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium várja 8. osztályos diákok jelentkezését négy évfolyamos gimnáziumi osztályába.

Nyílt nap: 2019. november 29-én (pénteken) 8 órától.

Felvételi vizsga nincs, a felvétel tanulmányi eredmény alapján (3,5 felett) történik. Ehhez a 7. osztály év végi és a 8. osztály félévi eredményeiből a közismereti tárgyak (magyar, matematika, történelem, idegennyelv, földrajz, biológia, kémia, fizika) osztályzatait számítjuk be. Az iskola **OM-kódja: 028280; tagozatkód: 0001.**

Szeretettel várjuk az érdeklődő diákokat és szüleiket, hogy tekintsenek iskolánk életébe!

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Szikoráné Pogonyi Ilona

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Dér Tamás és Pesics Zsuzsanna leánya:

ESZTER 2019. május 4.

Barát Szabolcs és Varga-Dudás Edit Ágnes fia:

ZALÁN 2019. május 12.

Tóth Gábor és Pató Nikolett leánya:

EMMA 2019. június 1.

Kovács Endre és Kovács Katalin leánya:

GEORGINA HÉDI 2019. június 2.

Kruzslicz Sándor Zsolt és Lengyel Beáta Edit leánya:

ADÉL 2019. június 8.

Csizmadia Balázs Csaba és Valkai Viktória fia:

BALÁZS 2019. június 23.

Szász Zoltán és Szilágyi Judit fia:

MILÁN ZOLTÁN 2019. augusztus 17.

Kern András és Varga-Dudás Anikó Eszter leánya:

EMMA 2019. augusztus 18.

Tóth Péter és Pacsika Melinda Judit fia:

BALÁZS 2019. augusztus 18.

Hegyi László és Bódi Magdolna Csilla fia:

ÁRON 2019. augusztus 27.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

HÁZASSÁGKÖTÉS

Kiss Sándor és Horváth Tímea 2019. április 27.

Árgyelán Gábor és dr. Kishonti Fanni 2019. május 25.

Géczi Tibor és Antal Erika 2019. június 8.

Bazsalai Balázs és Tóth Hajnalka 2019. június 29.

Baranyi Roland és Borsi Hajnalka 2019. július 13.

Szász Zoltán és Szilágyi Judit 2019. augusztus 17.

Juhász János László és Bajor Katalin Ildikó 2019. szept. 14.

Éliás Dávid József és Vankó Ágnes 2019. szeptember 26.

Nagy István és Tóth Szabina Valéria 2019. szeptember 27.

Bakos Roland Tibor és Nemes Andrea 2019. október 5.

ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!

TEMETÉS (2019. május 31.–2019. október 15.)

Dombi-Kiss Bálint Mihály (88) · Sonkolyos Dezsőné (Verasztó

Julianna Ilona 89) · Borsi Ferenc (67) · Csökmei Sándorné

(Tóth Mária Piroska 85) · Kovács Lajosné (Tóth Benedek Ida

97) · Szikora Máté István (15) · Vetési Imréné (Kreizler Ilona

96) · Szerle István (73) · Varga Jánosné (Váradi Etelka 93) ·

Balczó Jánosné (Szabó Klára 64) · Zsíros Ibolya (82) ·

Szemenyei Lajosné (Csizmadia Julianna 97) · Mocsári Lászlóné

(Varga Erzsébet Klára 68) · Szabó Dénes (83) · Süle Ferencné

(Darók Mária Terézia 96) · Zábrák Pálné (Csík Ida Jolán 82)

· Benkő Sándor Antalné (Danicska Ilona 85) · Abordán Péter

(77) · Hegyi László (69) · Szokolai Józsefné (Sin Etelka 72)

„A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSI,

MEGMARAD ÖRÖKKÉ.” [1]n 2,17]

ADOMÁNYOK AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2019. június 4.–2019. október 15.

Ágoston Antalné	2000 Ft	Nagy Dénesné	1000 Ft
Baranyi Jánosné	2000 Ft	Rajki Zoltán és Rajki Róbert	2000 Ft
Bartolák Andrásné	1000 Ft	Schmieder Józsefné	1000 Ft
Benkő Barna	2000 Ft	Szabó Bálint	2000 Ft
Császár Mihályné	2000 Ft	Szekeres Józsefné	1000 Ft
Dénes Lóránt	20000 Ft	Szemenyei János	1000 Ft
Dimákné Tóth Rózsa	2000 Ft	Szokodi László	1000 Ft
Györgyi József és felesége	2000 Ft	Tóth Anikó	1000 Ft
Győri-Dani József és felesége	4000 Ft	Tóth Béláné	1000 Ft
Kecskés Norbert és felesége	4000 Ft	Tóth Mariann	1000 Ft
Kozó Pálné	1000 Ft	Varga Zoltánné	3000 Ft
Kulcsár Jánosné	1000 Ft	Verasztó Ferenc	3000 Ft
Lánczi Istvánné	1000 Ft	Zsíros Sándorné	2000 Ft
Lázár Pál és felesége	2000 Ft	Név nélkül, de Istennél	
Megyik Sándorné	1000 Ft	tudva lévő 2 fő	4500 Ft

HALLHATÓ IGE

Vasárnapi istentiszteleteink igehirdetéseit a kedves testvérek hétről hétre meghallgathatják az interneten is, az **oroshaza.lutheran.hu/igehirdetesek** címen. Isten áldása legyen minden alkalmon, ahol az ő igéje hangzik. Hisszük a próféta tanítást, miszerint: „...az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” [Ézs 55,11]

Mindenkit szeretettel hívunk és várunk reformáció napi ünnepi istentiszteletünkre október 31-én (csütörtök) 10 órakor!

Orosházi
HARANGSZÓ

Kiadja: Orosházi Evangélikus Egyházközség (5900 Orosháza, Thék E. u. 2.)

Felölős kiadó: Ördög Endre igazgatólelkész és Koszorús Oszkár

Tördelőszerkesztő: Szatmári László · Nyomtatás: Pergamen Kft., Orosháza

HARANGSZÓ

MÚLTIDÉZŐ

MELLÉKLET

OROSHÁZI EVANGÉLIKUSOK LAPJA

25 ÉVE ÍRTUK...

Gondolatok reformáció táján

A Luther eredeti végrendeletéről – mely hazai egyházunk birtokában van – készült szép kiállítású könyvet lapozgatom. Közben arra gondolok, hogy vannak életünkben úgynevezett „eszmei értékek”, melyek nem hasznosíthatók közvetlenül. Ilyen eszmei érték Luther sajátkezü végrendelete is, de szerencsére hagyott ránk mást is a nagy reformátor. Olyan örökséget, mely aprópénzre váltható és felhasználható a 20. század rohanó, gyorsan változó világában is. Ilyen örökségünk a reformáció alapelve: „Ecclesia semper reformari debet”, azaz „Az egyház állandó reformációra szorul.” Hol használhatjuk fel mai életünkben ezt a nagyszerű elvet? Csak a legkézenfekvőbb területeket említem.

Egyéni életünk állandó reformációja

A 95 tétel bevezetésében írja Luther: „Amikor a mi Urunk, Jézus azt mondja, térjete meg...”, azt akarja, hogy a keresztyén ember egész élete megtérés legyen. Milyen nagyszerű lehetőség ez! Nem kell magunkal cipelnünk életünk tévedéseit, kudarcait, bűneit. Lehet újat kezdeni! Mégis, milyen sok embert – közöttük vallásosokat is – kötöz meg a múlt? De sokan próbálják bűneik terhét a felfokozott vallásossággal kiegyenlíteni! Egyik oldalon szaporodnak a „kezeletlen” bűnök, másik oldalon egyre több vallásos cselekmény. Mi a végeredmény? A kető együtt roppantja össze az embert.

Mi, mai keresztyének is tanulhatnánk Dávidtól, aki Izrael eszményített királyává lett, pedig voltak nála nagyobbak is. Lényének titka talán a 32. zsoltárban ragadható meg legjobban, ahol így tesz bizonyosságot: „Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt... Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak – és te elvetted rólam bűneimnek terhét.” [Zsolt 32,3.5b – Károli] Ez az egyéni élet reformációja!

Gyülekezeti közösségünk állandó reformációja

Ez azt jelenti, hogy az evangélikus egyház tagjaiként nem vagyunk vaskalapos nézetek, bénító tradíciók bilincseibe verve. Nem kell szentként tisztelnünk Luthert és nem kell ki-

dobnunk az oltárképet a templomból. Nem kell régi énekeinket leértékelni, s új, modern ritmusú énekeket tanulunk. Megtarthatjuk az ősegyháztól átvett liturgikus elemeket és szabad új istentiszteleti formákkal kísérleteznünk. Krisztus Urunk szavai szerint jó lelkiismerettel hozhatunk elé „öt és újat az éléstárból”.

Az ökumené állandó reformációja

„Ökumenikus” – elcsépeletté vált a szó, pedig sokan még meg sem értették, hogy mit jelent igazából. Le kell szögezni: nem azt jelenti, hogy feladjuk felekezeti (pl. evangélikus) sajátosságainkat és „felekezet felettivé” válunk. De igenis jelenti azt, hogy az evangélikusnak nem kell ellenségként gyűlölnie a katolikust. Luther nem akart falat emelni a keresztyénség nagy családjában. Haláláig várta és remélte egy olyan zsinat összehívását, melyen a vitás kérdéseket meg lehet beszélni. Hogy ez nem történt meg, nem rajta múltott.

Ugyanilyen nyitottsággal fordult a reformáció testvérága, a zwingliánus reformátusok felé (tizennégy vitás kérdés közül tizenháromban meg is egyeztek a marburgi kollokviumon, 1529-ben).

Váltsuk ezt aprópénzre! Evangélikus hitvallásomnak köszönhetően tiszta szívvel elmehetek bármely felekezet templomába egy ökumenikus alkalomra, legyen bár református vagy római katolikus, ha ott szívesen fo-

gadnak. És még tovább is mehetnek: a szószék- és úrvacsoraközösségig, az igazi testvéri közösségig, ha elfogadnak.

Úgy vélem, hogy nem ártana kissé megreformálni az orosházi ökumené hajójának az utóbbi időkben megtépázott vitorláját. Nem Luther végrendelete, hanem Krisztus Urunk testamentuma kötelez erre: „Legyenek mindnyájan egyik!” [Jn 17,21 – SZIT]

„Semper reformari” – egy örökségünk a sok közül. Így kellene elővenni, lehozni a padlásról a többit is. Leporolni és a mindennapokban aprópénzre váltva felhasználni. Mennyi áldás származna belőle!

GYŐRI GÁBOR

Isten jelenléte és szeretete 80 évem alatt

„Emlékezz vissza az egész útra,
amelyen vezetett Istened, az Úr...”
[5Móz 8,2]

Szeretném ezzel az igével kezdeni bizonyágtételemet. Hiszem, hogy ő indította el életemet. Ő adott olyan családi légkört, benne sok áldást, igével való növekedést, ami lehetővé tette, hogy olyan legyek, amilyennek ő szeretne látni.

A naponkénti bibliaolvasás és azok az alkalmak, amik lehetővé tették hitben való növekedésemet, nem maradtak gyümölcstelenek. Isten gondoskodott arról, hogy az ő megmentő szeretete nyilvánvaló lehessen életemben. Ez kiválasztó szeretet volt. Minden egyes nap, s alkalom előkészítette jövődó életemet. Az ige által való figyelmeztetés: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” [Ézs 43,1]

Tudtam és hittem, hogy Istennek célja van életemmel. Többször figyelmeztetett konferenciai alkalmakon: Térj hozzám, bűnös gyermekem, hisz megváltottalak. Mentő szeretete utolért és döntöttem. Miután 1939-ben elvégeztem a szarvasi evangélikus tanítóképzőt, és négy évig tanítottam az orosházi evangélikus egyház iskoláiban, elindultam az ő követésére. Hogy felkészülhessek a további szolgálatra, jelentkeztem Győrbe, az ottani nővérképzőbe, a diakonisszákhöz. Éppen

elindulásom napján kaptam a következő igét: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendellek titeket arra, hogy elmenjetekek és gyümölcstöt teremjetekek...” [Jn 15,16]

Isten szeretete felkészített a feladatok elvégzésére. Gyülekezeti szeretetszolgálat, bibliaóra, istentisztelet tartása, ifjúsági munka, hittanórák, beteglátogatás, gondozás, szociális munka. Nagyon sokszor megtapasztaltam Isten segítségét. Csak akkor teljesedett ki életem, amikor át tudtam adni magamat Isten lelke vezetésének, aki erőt, világosságot, békét, csendet adott és megáldotta szolgálatomat. Olyan jó volt sokszor megtapasztalni, hogy ő a hatalmas, a valaki, és én a „senki”.

1955-ben jöttem haza. Ez a hosszú út sokszor rövidnek tűnt. Hogy még most is figyelhetek az igére és szolgálhatok a gyülekezetben, emberek között lehetek, az Isten szeretetének bizonyága. Hiszen ő az egyszülött Fiát, Jézus Krisztust áldozta fel a Golgotán énérettem.

Áldom és magasztalom az ő nevét ezért a szeretetért. Kérem Istent, hogy még ezután is adjon erőt, hitet, reménységet, kitartást és naponkénti megbocsátó szeretetet, hogy ezzel tudjak még addig élni és szolgálni, amíg ő akarja, és eljuthassak szeretetéből az örökkévalóságba. Így legyen!

TÓTH LENKE
1919–2010

Pajkos gyermekek a templomban

Lassan másfélszáz éve lesz már annak, hogy „felsőbb helyen” szóba került az a köznépi szokás, hogy a még tanulókorban lévő gyermekeiket a szülők – helységünkben is – rendre elvonták a „tanulmányozástól és templomba járástól”, s helyette „barmaik őrzésére használták őket”.

Ha azután ezek a pásztorszabadsághoz szokott gyermekek olykor mégis eljutottak a templomba, abban sem volt köszönet, mert ott nem tudtak a helyhez méltón viselkedni. S hogy ez hosszú időn keresztül így lehetett, abból sejthető, hogy a gyermekek helytelen templomi viselkedéséről az evangélikus egyház jegyzőkönyveiben az 1870-es évektől egészen a századfordulóig – sőt még utána is – előfordultak panaszok és ezek orvoslására tett intézkedések. Az alábbiakban néhány ilyen korabeli esetet mutatunk be.

1872: „Az istentiszteletek alkalmával a gyermekek templomi rendetlenkedése oly gyakorivá vált, hogy ezen ügyek beható tárgyalását” a presbitéri gyűlésre hagyták. A rendetlenkedések megszüntetése érdekében a presbitériumtól a hívek „köriülményes intézkedést” vártak, ami a szóban forgó év szeptemberére meg is született: „Az istentiszteletek alkalmával a templom bensejében történő rendetlenkedések meggátolására, a rend és csend tekintetéből” a presbitérium az egyház gondnokát arra utasította, hogy a templom bensejében, s kívül pedig a torony melletti ajtóhoz egy-egy felügyelőt állítson. „Ezeknek kötelességükké tétetvén az istentiszteleteken való

rendes megjelenés, a rendre és csendre való felügyelést...” Egyéb dolgokat sem elhanyagolva ugyancsak intézkedés történt a „templomi nagy léghuzam” megszüntetéséről, amelyet már eleink is „az egészségre nézve felette veszedelmesnek” tartottak.

1890: Ismét a pajkos gyermekek miatt hétköznapiokon csak a keleti és déli ajtókat nyitották meg istentiszteletkor a hívek előtt. A fenti intézkedés nem bizonyult elég hatékonynak, mert alig egy hónap múlva azt hirdette a lelkész a szószékről, hogy „A pajkos gyermekek botrányos futkosásának s lárájának megakadályozása végett az egyháztanács határozata alapján, hétköznapi istentiszteletek alkalmával a templomnak csak a déli fő ajtaja nyitattik fel.” (Ugyanezen év decemberére készültek el a karzati feljárókra a rácsajtók is.)

1903: A közgyűlés egy már kialakult ülésrendet véglegesített, amikor kimondta, hogy „Az iskolásgyermekeknek a templomban való elhelyezésére nézve a leányok az oltár előtt, a fiúk az orgona két oldalán és a háta mögött foglalnak helyet. Figyelemmel arra, hogy a felnőttek a gyermekek új elhelyezése által szokott helyükről ki nem szoríttassanak.” Lehet, ez az intézkedés jelentett fordulópontot a gyermeki pajkosság megfékezésében, hiszen a példabeszéd is azt tartja: „Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” [Péld 22,6]

VERASZTÓ ANTAL

Életminőség

Szépreményű politikusunk a közelmúltban azt nyilatkozta, hogy nálunk „nagy a jólét”. Magabiztos kijelentése sokunkból döbbenetet és felháborodást váltott ki. Nem is értjük, nem is tudhatjuk pontosan, kikre gondolt. Talán azokra a milliomo-sokra, akiket fényűző gazdagságuk elvakít, és saját érdekeiken kívül semmivel nem törődnek? Esetleg azokra, akik jó érzéssel, kellő időben és kellő módon érvényesített kivételes adottságaiknak köszönhetően a tőlünk nyugatabbra természetesnek számító körülményeket tudják biztosítani maguk és családjuk részére?

Csak hogy ők kevesen vannak! A túlnyomó többség a tisztas szegénység idegtépő mókuskerekét tapossa fáradhatatlanul és megállás nélkül, udvarias mosoly mögé rejtve kétségbeesett igyekezetét, hogy ha már feljebb nem is juthat, valahogyan a felszínen maradjon.

Rosszabb helyzetben vannak – sajnos igen sokan – a nyomor szélén tántorgók, vagy a mélybe csúszott szerencsétlenek, akik hajléktalanszállókon vagy az utcán tengetik életüket, s talán végső keserűségükben menekülnek az alkohol vagy a drog mámorába.

Az elmondottak főleg az evilági testi-fizikai jó- vagy rossz-lét megnyilvánulásai, az ember élete azonban ezeknél jóval több! Csak hogy manapság erről ritkán esik szó, bizonyos körökben nem is illik emlegetni. A lényeg a földi élet „jó minősége”. Élet és minőség... Egyáltalán, mi az élet?

A tudomány lenyűgöző teljesítményekre képes. Felkutatja a végtelen messzeségű világűr sok-sok titkát, ismeri és igájába fogja a parányi részecskék roppant energiáját, bepillant

hihetetlen mélységekbe, belelát az élő szervezetek működésének rejtelseibe, de hogy mi az élet, azt senki sem tudja. Életjelenségeket ismerünk, de az élet titkára mindeddig senki nem talált rá. Lényege a lélek mélységeiben rejtőzik és a mai napig kifürkészhetetlen.

Hogyan lehetne az ismeretlen, megfoghatatlan, rejtelmes életet bármiféle mértékegység vagy feltételrendszer alapján minősíteni? Mennyit jelentenek, mit számítanak a többség számára a belső értékek, a lélek gyümölcsei, az önzetlen szeretet, a másokért vállalt áldozat?

Sajnos a világot fokozatosan eluralja és egyre többeket kerít hatalmába a pénz. Ezzel méri az élet minőségét, az ember értékét. A tiszteletet, megbecsülést, barátságos jó szót, tisztességes ügyintézt, emberséges bánásmódot elsősorban a szemmel látható tehetőség alapján adagolják.

Jézus szavai kemények és figyelmeztető: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” Mit ér a gazdagság és a pénzen megvásárolt jólét, amikor a világ szédült tempóban rohan saját vesztébe? Mi lesz, ha az egymást követő merényletek és robbantások egyszer egy hatalmas világegéssé olvadnak össze? Ki állítja meg ezt az örületet?

Fel kellene végre ébredni, észbe kapni, amíg nem késő! Amíg itt, a Földön élünk! Amíg van még egy lehetőségünk megérteni, mi az igazi, az egyetlen, az örök érték. Jó lenne belekiáltani a világba a figyelmeztetést. Talán valaki meghallja.

FÜRST ENIKŐ

Kegyelem? Kegyelem!

Nem szeretem a keddet. Már tíz éve, hogy rettegem és félem ezt a napot, ami annyi bánatot, könnyet hozott az életembe.

„Anyuka, a kisfiúnak veserákja van” – hangzott a lelke-
met összetörő diagnózis egy tíz évvel ezelőtti kedden. Nem tudtam mit kezdeni a nekem címzett mondattal. Ezt nekem mondja? Hozzám beszél? De hát az én fiam nem lehet ilyen beteg, ő jól van! Jókedvű és életvidám! Tehetetlenül néztem, ahogy mit sem sejtő kisfiam magát meg nem adva megkapja az első adag kemoterápiát. Aztán még 27-et. A jobb vesét a 18 centiméteres szörnyel műtétileg eltávolították. Én összetörve, remény és hit nélkül fogtam erőtlen kis kezét, mire ő mosolyogva azt mondta: „Anyá, nézd, milyen jó nekem: tudok a kopasz fejemen is tapsolni!” Sokat sírtam, de titokban. Kerestem valamit, amibe kapaszkodhattam. S a lábaim segítettek. Elvittek Isten házába és nem értettem, mi történt. Hónapok óta először éreztem nyugalmat, békét. Nemsokára az orvosok közölték, hogy kisfiam teljesen fel fog gyógyulni.

Tíz év telt el azóta. Ellenőrzésekkel, vérvételekkel, de sok nevetéssel és családi örömmel gazdagon. 14 éves nagyfiam élsportoló és életem egyik legnagyobb ajándéka.

Azután megint jött egy kedd: 2004. június 29. A rutinel-
lenőrzésnek induló vizsgálat egy rémálom kezdete lett. Az ultrahang a régi daganat helyén egy 3×4 cm-es elváltozást mutatott ki, melyet három napra rá a CT-vizsgálat is megerősített. A diagnózis szerint kiújult a tumor. A műtét napját egy héttel későbbre tűzték ki. Ismét feketébe borult a világ. „Miért pont ő? Miért pont mi? Nem bírom tovább!” – harsogtak a folyton zakatoló mondatok a fejemben, s egyszerre vége lett

minden szépnek az életünkben. „Higgy!” – suttogetta valami a megbomlott elmémbe. „Higgy!” – mondták a barátaim is. „Higgy és imádkozz – súgta egy lelkész –, és sokkal könnyebb lesz, meglátod!” Bibliámat kinyitva egy zsoltár szavai szóltak hozzám: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítottak és te dicsőítesz engem.*” [Zsolt 50,15]

Kapaszkodtam, kerestem és megtaláltam. A műtét előtti délután megkaptam a bizonyosságot az Úrtól. Hittém őszintén és lelkemet kitarva. Tudtam, hogy ez segít. A műtétet másnap elhalasztották, a véreredmény teljesen egészséges gyermek képét mutatta. „Várjunk még pár hetet!” – mondta fejcsóválva a professzor. „Nem tudom, mi ez.” Hát persze, ezt az egyetlen nem tanítják.

Három hét múlva MRI-vizsgálatra mentünk, a naptár ismét keddet mutatott. Az orvos már mosolygott és zavartan közölte: „Anyuka, úgy gondolom, megnyugodhatunk, a gyermek hasnyálmirigyét láttuk a felvételen. Azt hiszem, tévedtünk. Tudja mit? Felejtse el!” Nem is figyeltem a szavaira, hiszen én ezt már tudtam. De most már papirom is lett róla. Most megint szeretem a keddeket. Munkával telnek és vidámak, s ez ezután is így marad. Tudom, mert hiszem.

SSZI

Egy felejthetetlen esküvő

Avagy ki kicsoda?

Isten kegyelméből 1971 óta vagyok lelkész. Érelődik bennem egy összefoglaló visszaemlékezés, visszatekintés komoly lelki dolgokra, hitre jutásra, bűnbánatra és Isten különös kegyelmére, amit újra és újra megtapasztaltam. Talán tanulságokat is meg tudok fogalmazni. Mint a Jn 15,16-ot, amelyben ezt olvassuk: „*Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki...*” – és ennek alapján kellett lassan megtanulnom, hogy nem az én döntésem a lényeg, hanem az Úr Jézus választása.

De nemcsak nagyon komoly és fontos dolgok történtek, hanem humoros esetek is. Az átélés pillanatában azonban felértek ezek egy katasztrófával. Isten gyermekeinek meg kell tanulniuk önmagukon nevetni. Egyszer – pár éve – az Evangélikus Élet számára is leírtam már ezt a történetet, mely valóban megtörtént.

Egy közeli gyülekezetben szívesen vállaltam hétvégi helyettesítést. Volt szombati esküvő, vasárnapi istentisztelet keresztelővel, és ünnepeltük az Úr szent vacsoráját is.

A szombati esküvő igazi lakodalom volt, sokadalommal. Rosszul kezdődött a történet, mert a templomi esküvő előtt 1 órával hamarabb érkeztem a helyszínre. Jó ideig zavartan topogtam a zárt templomajtóban, szorongva, hogy a napot vagy az órát tévesztettem-e el? A valós kezdés előtt 15 perccel érkező kántor nyugtatott meg: a napot nem tévesztettem el. Ha csak ez lett volna a legnagyobb baj... De nem ez volt.

A násznép betódult a méretes templomba, és az elegáns ifjú pár – a tanúk kíséretében – ünnepélyesen az oltár elé vonult. Zengett az orgona, sugárzott az ifjú pár arca, én pedig több évtizedes rutinnal, kívülről tudott liturgiával, szabadon mondandó igehirdetéssel békésen vártam az elcsendesedésre. Bekövetkezett. Szerettem volna személyes lenni, ezért az oltáron – megbeszélés szerint – hagyott cédulán olvasható neveket beleszöttem az igehirdetésbe. Megszólításként, valahogy így: „Amikor te, Máté Pál (itt a nevek kitaláltak) megszeretted a melletted álló Gál Anikót, Isten rendje szerint...

stb.” Még vagy kétszer-háromszor elismételtem a neveket a személyesség miatt. Sajnos nem vettem észre semmit. A vőlegény és a menyasszony ártatlan tekintettel meredtek rám.

Elmondtam az igehirdetést, majd a liturgia szerint megkérdeztem először a vőlegényt, hogy szereti-e a mellette álló Gál Anikót, akit házastársul választott. De nem jött válasz. Se hangosan, se suttogva, a szálas fiatalember elegáns öltönyében állt, mint a cövek, zárt szájjal. Kissé meglepődtem, de nem volt mit tennem, némi határozottsággal és biztató kémozdulattal megismételtem a kérdés elejét: „No, hát szereted-e?” Bizonytalan, lassú, elrédő válasz, majdnem énekelve: „Hááát, sze-szeereetem... a többi kérdéssel nem volt baj, azaz »akart« és »készen volt«. Nem volt idő csodálkoznom, mert így jártam a menyasszonnyal is. Kérdeztem, hogy szereti-e a mellette álló Máté Pált? Ő sem válaszolt, csak nagy kerek szemekkel nézett. Őt is megbiztattam. S legalább olyan bizonytalan volt az ő válasza is. Nem értettem a helyzetet. Kényszerházasság? Talán föld a földhöz? Vagy üzlet az üzlethez?

Folytatnom kellett a liturgiát, a gyűrűk átadása után következett az eskü. Engedelmesen letérdeltek, megfogták egymás kezét, a népes gyülekezet felállt, s a szokott módon kezdtem az esküt: „Én...”, s jött a folytatás világosan és érthetően: „Én, (ismét kitalált név) Gajdác Mihály, esküszöm...”

Azt hittem fejemre omlik a templom! Egész idő alatt két idegen nevet emlegettem a személyesség érdekében. A nevek nem voltak rosszak, csak az egy héttel korábbi nevek felejtődtek ott az oltáron. Oldalra sandítottam: mindkét oldalon legalább két videokamera surrogott. Megörökítették mindezt.

Annyira a hatása alatt voltam ennek a malőrnek, hogy a másnapi keresztelőn a keresztmamát sikerült zavarba hoznom. A keresztelési rend szerint megkérdeztem, hogy mi a gyermek neve, ő pedig pontosan és hangosan megválaszolta. Mire én az előző napi élmény bénító hatása alatt riadtan kérdeztem vissza: „Biztos?”

RIBÁR JÁNOS

„Hull az elsárgult levél...”

Ekképpen szólt a dal annak idején. Most is viszi a szél a leveleket kis és nagy kertekben, valamint úton-útfélen.

Verőfényes őszi délelőtt volt, amikor megjelentek nálam a Székács Evangélikus Iskola 11/4 osztályának diákjai, név szerint: Király Sára, Jakabovics Réka, Csóke Zsanett, Nagy Márk, Fáber Győző. Tanárukkal, Fazekas Andrással a *72 óra kompromisszum nélkül!* közösségi munka keretén belül elkezdtek dolgozni.

Elsősorban faleveleket kellett összekaparni (dió-, cseresznye-, sárgabarack-, őszibarackfák alól), s ezeket zsákba szedni. Kaptak a munkához lombseprűt és egyéb szerszámot. Amikor mondtam, hogy a szőlőleveleket is le kellene szedni, haladósabbra fogták a munkát. Az eredmény időben meglett. Ahogy befejezték az egészet, az példaértékűnek mondható.

A tanár úr is együtt dolgozott a gyerekekkel, jó hangulatban, beszélgetéssel, vidámságban telt el a délelőtt. A házigazda egy kis teával, üdítővel és vízzel gondoskodott a szorgalmas kis csapatról.

Remélem, hogy lesz még mód megismételni ezt az őszi segítségnyújtást! Búcsúzóul azt kérdeztem meg tőlük, hogy az érettségi után mihez fognak kezdeni, de egyikőjük sem tudott válaszolni erre a kérdésre. Kitartást és jó tanulást kívánva bocsátottam útjára a csapatot: Vizontlátásra egy esztendő múlva!

Köszönetképpen küldöm nekik most ezt az igét: „*Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.*” [Gal 6,2]

NEMES ENDRÉNÉ